

ADVENTIST

REVISTA ADVENTIST FRONTIER MISSIONS EUROPE: 4/2024

FRONTIERS

BINECUVÂNTAT PENTRU

A FI O BINECUVÂNTARE

Cuprins

- 03 ÎNTUNERIC BEZNĂ
- 04 EU VOI FI CU TINE
- 05 BINECUVÂNTAT PENTRU A FI O BINECUVÂNTARE
- 06 O SLUJIRE PENTRU TIMPUL NOSTRU
- 08 INSTITUTUL PENTRU ELIBERARE ÎN HRISTOS
- 47 ALEARGĂ CURSA. CÂȘTIGĂ AURUL.

ASIA

- 10 MOAȘELE ȘI ELEFANTUL
- 12 UN ALT OM
- 13 ZECE ZILE DE RUGĂCIUNE
- 14 82 %
- 15 SĂ FII PESCAR DE OAMENI
- 16 TĂRÂMUL SURPRIZELOR
- 18 RĂMAS BUN, DRAGON CITY
- 20 DOAMNE, OPREȘTE DUREREA!
- 21 MISIONARUL CU BORCANELE DE UNT DE ARAHIDE
- 22 COPILA ZEIȚĂ
- 24 TE-A AJUTAT DUMNEZEU VREODATĂ?
- 25 PĂSTORUL DE PE CER
- 25 LECȚII DIN CONCEDIU
- 26 CREDINȚA ÎN ACȚIUNE
- 29 CEI MAI NOI MISIONARI PE TERMEN SCURT
- 30 LUPTA ESTE A DOMNULUI
- 31 FRIZERII ȘI PLANURI DIVINE

AFRICA

- 32 OSPITALITATEA FULANI
- 34 MICII MISIONARI
- 35 MUTAREA COPIILOR MISIONARI
- 36 UN ATAC JIHADIST ȘOCHEAZĂ SATUL BANCOUNMANA
- 37 BUNĂTATEA DESCHIDE CALEA
- 38 ROADELE BOTEZULUI

Copyright 2024 © Adventist Frontier Missions Europe.

Toate drepturile rezervate.

ISSN 2972 – 0109
ISSN-L 2972 – 0109

Director comunicare AFM Inc.: James Arkusinski

Editor AFM Inc.: Bryan Hill

Designer AFM Inc.: Alexander Wicklund

Redactor: Diana Vasile

Adaptare design: Daiana Knobloch

Traducere: Adina Moldovan

AFM Europe

Diana Vasile, președinte
email office@afmeu.org
telefon +40-773-749-339
web www.afmeu.org
Cocorului 2
Jucu de Sus, CJ, România, 407354

AFM (U.S.)

web www.afmonline.org
Adventist Frontier Missions
P. O. Box 286
Berrien Springs, MI 49103

EUROASIA

- 39 VREAU SĂ ÎNVĂȚ
- 40 ÎN SPATELE VĂLULUI
- 42 RUPÂND LEGĂTURILE
- 44 EXISTĂ O FAMILIE NEVOIAȘĂ!
- 44 VÂNZĂTORUL DE BRÂNZĂ
- 45 ADAMIANI
- 45 ÎNVĂȚÂND SĂ FIM STUDENȚI
- 46 FACETI CUNOȘȚINȚĂ CU TARIQ

AFMS (Canada)

P. O. Box 816
Abbotsford, BC V2T 7A2
telefon 855-428-2421
web www.afmsociety.ca

AFM (Brazil)

Pastor Leandro Monteiro,
președinte
email leandro.monteiro@afmbrasil.org
telefon +55-19-99921-7023

AFM (Korea)

Pastor John Jun, director
email sj3295@hanmail.net
telefon (82) 02-2211-3782

AFM-SAT (South Africa)

Heino Torlage, director executiv
email heino@adlife.org.za
telefon +278-2923-8683

ÎNTUNERIC BEZNĂ

DE GRACE BURTON

Când eram mică, familia mea lucra în misiune în Africa Centrală. Aveam opt ani când am plecat din Africa și ne-am întors definitiv în Statele Unite, în 1966. Ne-am stabilit în Carlsbad, New Mexico, unde tatăl meu a fost trimis ca pastor al unui district.

Una dintre atracțiile vieții din Carlsbad este posibilitatea de a face plimbări lungi prin peșterile din Parcul Național al Peșterilor Carlsbad.

Acum tururile sunt auto-ghidate, dar în anii 1960, Serviciul Parcului oferea tururi ghidate în peșteri. Treceam printr-o intrare formată natural și ne opream de-a lungul drumului, în timp ce ghizii parcului explicau anumite aspecte ale peșterii, cum ar fi intrarea în Peștera Liliecilor, arătându-ne stalactitele și stalagmitele și explicându-ne modul în care s-au format. Unul dintre lucrurile pe care mi le amintesc este o zonă numită Groapa fără fund. În realitate, nu e fără fund, dar numele i se potrivește perfect, pentru că fundul, aflat la o adâncime de peste 40 de metri, nu se poate vedea.

Când turul ajungea adânc în peșteră, ghizii le spuneau tuturor să se așeze pe băncile de piatră și să acopere orice sursă de lumină, de exemplu ceasurile care luceau în întuneric. (În anii 60 și la începutul anilor 70 nu existau telefoane mobile.) Apoi, stingeau toate luminile. Întunericul era absolut, nu-ți puteai vedea mâinile nici dacă le mișcai în fața ochilor. După câteva momente, luminile erau aprinse din nou, iar turul continua, încheindu-se în sala de mese, de unde luam liftul înapoi

la suprafață.

Simțeam întotdeauna o mare ușurare când luminile erau aprinse la loc. N-aș fi vrut să încerc să ies de acolo prin întuneric.

Amintirea acestei experiențe mă face să mă gândesc la întunericul în care trăiesc atât de mulți oameni în această lume. Ei nu au lumina Evangheliei. Aceste milioane de oameni au nevoie de ghizi care să aprindă lumini pentru ei, ajutându-i să vadă calea către Dumnezeu și viața veșnică alături de El.

E nevoie de mult mai mulți lucrători care să ducă lumina la aceste suflete prețioase. Meditați în rugăciune la modul în care puteți contribui la aprinderea luminii pentru cei care trăiesc în întuneric. Dacă nu puteți merge până acolo, susțineți-i prin rugăciunile și darurile voastre.

Dumnezeu să vă binecuvânteze! **AFME™**

EU VOI FI CU TINE

DE CRISTIAN DORGO

Acum, așa vorbește Domnul, care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele: „Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde. (Isaia 43:1-2)

Iulie 2018. Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, organizează un complex proiect evanghelistic în Zambia, zona capitalei Lusaka. Membrii ai Bisericii Adventiste din întreaga lume răspund afirmativ chemării la misiune. Se dorea un impact masiv al Evangheliei într-o zonă dominată de voodoo, credințe spiritiste și sataniste.

1.000 de locații găzduiesc întâlniri evanghelice. Mulțimi de oameni participă în fiecare seară la prezentările biblice ale misionarilor străini. Experiențele curg de peste tot. Seara, ne întâlnim cu echipa din România și ne împărtășim experiențele trăite în acea zi. Pentru noi, occidentalii, lucrurile pe care le trăiam erau din altă lume: demonizați, obiecte blestimate de vrăjitoare trimise pentru a fi atinse de misionari astfel încât aceștia să nu mai poată predica, vizite ale închinătorilor la diavol, totul ne dezvăluia o lume necunoscută până în acel moment.

Aș dori să vă prezint două experiențe trăite acolo. Predicam în curtea bisericii din suburbia orașului Lusaka. Oamenii umpleau curtea, iar unii ascultau de afară, de pe stradă. Pentru ca mesajul să fie bine auzit, organizatorii au montat boxe de mari dimensiuni în copacii din curtea bisericii. Conform spuselor lor, predica se auzea pe o rază de 1,5 km. Bineînțeles că diavolul a încercat să oprească acest lucru, iar după două zile, am primit o somație de la Primărie să demontăm boxele, deoarece unii oameni s-au plâns că sunt deranjați. A doua zi după ce s-au demontat boxele, un lider al bisericii locale a avut treabă la secția de poliție. În timp ce completa actele necesare, un agent l-a abordat întrebându-l dacă este de la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Liderul bisericii a răspuns afirmativ, iar agentul a început să i se destăinuie spunându-i cât de rău îi pare ca nu mai poate auzi predicile ținute seara la biserică. „Ieșeam seara cu colegii ce erau de

serviciu și ascultam predicile. Dar acum, nu se mai aud. De ce?” Liderul bisericii i-a spus cum au fost forțați să demonteze boxele. Ascultând cu atenție, agentul de poliție a răspuns: „Mergi la biserică. Montează la loc boxele. Mă voi ocupa personal ca nimeni să nu vă mai deranjeze. Avem mare nevoie de aceste mesaje!”. Tot restul campaniei, Evanghelia a putut fi auzită în întregul cartier!

Ulterior s-a organizat o ceremonie mare de botez într-unul din bazinele olimpice din Lusaka. Timp de câteva ore, s-a botezat încontinuu. Afară era rece (era iarna africană), iar apa era ca și gheața. Deși eram amorțiți, eram bucuroși că am putut și noi face ceva pentru cauza lui Dumnezeu. În timp ce botezam, s-a întâmplat un lucru neobișnuit. La 2-3 metri de mine, un pastor local se pregătea să boteze o doamnă. De pe marginea bazinului s-a rostit formula pentru botez, iar când numele Domnului Isus Hristos

a fost invocat, am putut fi martor la cea mai îngrozitoare scenă: doamna era demonizată, iar la azul numelui Isus Hristos, toate puterile răului s-au dezlănțuit în acel bazin: urlete și gemete demonice, cuvinte imposibil de reprodus și o luptă fizică ieșită din comun. Imediat au sărit 4 bărbați pentru a-l ajuta pe pastor. Am văzut cum 5 bărbați zdraveni, abia erau în stare să țină o femeie micuță și slăbuță. În timp ce aceea ea a fost scoasă afară din bazin, ochii mei îngroziți s-au întâlnit cu privirea Președintelui Uniunii Române de atunci, pastorul Ștefan Tomoiagă. Mi-am dat seama că și pentru el era prima experiență de felul acesta, dar a găsit puterea să mă

încurajeze din priviri. S-a terminat botezul, dar experiența aceea o port în minte zilnic.

Îmi răsună în minte cuvintele lui Ellen White: Dumnezeu i-a înzestrat pe oameni cu puterea de a lumina întreaga lume. El le-a dăruit aptitudini care îi fac să fie capabili de a îndeplini o lucrare extinsă, ce va cuprinde pământul. (Evanghelizare 413.3). Dacă înainte de a fi plecat în Zambia cineva mi-ar fi spus prin ce provocări voi trece, nu aș fi găsit puterea de a mă gândi că pot merge până la capăt. Dar acolo am simțit o putere ce nu era a mea. Era a Lui. Și aceea puterea ne-a fost dată pentru a o folosi în lucrarea Sa.

Îți e teamă că ești slab și nu ai putere? E foarte bine. Dumnezeu nu are nevoie de oameni încrezători în propriile lor forțe, ci de oameni simpli, ce înțeleg că fără Dumnezeu nu pot face nimic. Pune-l pe Dumnezeu la încercare. Spune-i: Doamne, sunt mic, sunt slab, dar... sunt aici. Trimite-mă! Iar El va fi cu tine. **AFM™**

CRISTIAN DORGIO
(Director de Recrutare
AFM Europe)

DE DIANA VASILE

BINECUVÂNTAT PENTRU A FI O BINECUVÂNTARE

Oriunde există viață în supușii împărăției lui Dumnezeu, va exista creștere și dezvoltare; există un schimb constant, luând și dând, primind și întorcând Domnului ceea ce este al său. Dumnezeu lucrează cu fiecare credincios adevărat, iar lumina și binecuvântarea primite sunt date din nou în lucrarea pe care credinciosul o face. Pe măsură ce el dă din ceea ce a primit, capacitatea sa de a primi crește. Pe măsură ce împărtășește din darurile cerești, face loc pentru ca noi valuri de har și adevăr să curgă în suflet din fântâna vieții. Mai multă lumină, mai multă cunoaștere și binecuvântare sunt ale sale. În această lucrare, care revine fiecărui membru al bisericii, se află viața și creșterea bisericii. Cel a cărui viață constă în a primi mereu și a nu da niciodată, pierde curând binecuvântarea. Dacă adevărul nu curge de la el către alții, el își pierde capacitatea de a primi. Trebuie să împărtășim bunurile cerului dacă vrem să avem noi binecuvântări.

Acest lucru este valabil atât pentru binecuvântările temporale, cât și pentru cele spirituale. Domnul nu își propune să vină în această lume și să dea aur și argint pentru ca lucrarea Sa să avanseze. El le oferă oamenilor resurse, pentru ca ei să poată, prin darurile și ofrandele lor, să continue lucrarea Sa. Singurul scop, mai presus de toate celelalte, pentru care ar trebui folosite darurile lui Dumnezeu este susținerea lucrătorilor în marele câmp de seceriș. Și dacă oamenii vor deveni canale prin care binecuvântarea lui Dumnezeu poate curge către alții, Domnul va menține aceste canale alimentate. Nu întoarcerea către Dumnezeu a darurilor încredințate îi sărăcește pe oameni; reținerea lor conduce la sărăcie.

Lucrarea de a dăruia altora ceea ce a fost primit va face din fiecare membru al bisericii un lucrător împreună cu Dumnezeu. Voi înșivă nu puteți face nimic; dar Hristos este marele lucrător. Este privilegiul fiecărei ființe umane care îl primește pe Hristos să fie un lucrător împreună cu El.

Ellen White, Un apel pentru misiune (PH004 4-5)

Binecuvântat pentru a fi o binecuvântare... Apelul de mai sus, lansat în urmă cu mulți ani, este și astăzi la fel de actual. În jurul nostru, zeci, sute, mii și milioane de proiecte, inițiative și oameni au nevoie ca noi să alegem să devenim canale prin care binecuvântarea Cerului să ajungă până la marginile pământului. Timpul nostru, resursele financiare, darurile cu care am fost înzestrați, capacitatea de a-i aduce pe alții înaintea tronului lui Dumnezeu, toate sunt mijloace pe care le putem folosi în lucrarea ce ne-a fost încredințată.

Pe măsură ce vei citi articolele acestui număr, roagă-L pe Dumnezeu să îți arate cum poți fi și tu lucrător împreună cu El.

AFM™

DIANA VASILE
(Președinte AFM Europe)
Contact: Cocorului 2, Jucu de
Sus 407354

DE DR. CONRAD VINE

O slujire pentru timpul nostru

La nivelul Bisericii AZŞ mondiale, Institutul de Cercetări Biblice al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a coordonat un studiu în legătură cu lucrarea de eliberare de demoni; studiul a început în 1980 și s-a încheiat în 1983 cu un raport disponibil public (<https://www.adventistbiblicalresearch.org/wp-content/uploads/Spiritual-Warfare-Deliverance.pdf>). Acest raport a inclus în concluziile sale următoarele două declarații:

1. „Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea crede că este nevoie de slujire pentru cei care sunt ispitiți și controlați de agenții lui Satana; și că această lucrare nu trebuie limitată la clerul profesionist, psihologi și psihiatri.”

2. „Creștinii pot fi chemați să participe sau chiar să conducă servicii de rugăciune pentru victimele

hărțuirii sau posedării satanice. În Scriptură și în scrierile lui Ellen White este prezentată clar o lucrare importantă de pregătire personală, care include examinarea de sine pentru a descoperi posibila prezență a unui păcat care trebuie regretat, mărturisit și părăsit înainte de confruntarea cu forțele supranaturale ale răului. Postul și rugăciunea pot constitui o parte importantă a acestei lucrări de pregătire. E nevoie de acest tip de slujire, care să fie efectuată corespunzător...”

Din 2015, lucrarea de eliberare a fost inclusă în Manualul prezbiterului și în Manualul pastorului, ambele publicate de Asociația Pastorală a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Crezul fundamental „Creșterea în Hristos” a fost votat la Sesiunea din 2005 a Conferinței Generale, parțial ca răspuns la nevoia

tot mai mare de a le oferi îndrumare biblică misionarilor care lucrează în regiuni în care închinarea la spirite și la strămoși reprezintă o forță culturală puternică. Textul acestui crez fundamental explică importanța obținerii biruinței în Hristos asupra atacurilor personale ale forțelor demonice:

„Prin moartea Sa pe cruce, Isus a obținut victoria asupra forțelor răului. El, care în timpul lucrării Sale pe Pământ a ținut sub control spiritele demonice, le-a frânt puterea și a asigurat condamnarea lor finală. Biruința lui Isus ne oferă și nouă biruința asupra forțelor răului, care mai încearcă încă să ne ia în stăpânire, în timp ce umblăm cu El în pace, bucurie și încredere în dragostea Sa. Acum Duhul Sfânt locuiește în noi și ne dă putere. Fiind consacrați neîncetat lui Isus, Mântuitorul și Domnul nostru,

suntem eliberați de povara faptelor noastre din trecut. Nu mai trăim în întuneric, în frica de puterile răului, în ignoranța și în lipsa de sens a vieții de dinainte.”

După o conferință coordonată de AFM și personalul Departamentului de Misiologie al Seminarului AZS, desfășurată la Centrul AFM (Michigan) în februarie 2018, AFM a publicat un manual al lucrării de eliberare (www.setfreeinchrist.org), disponibil pentru descărcare gratuită în limbile engleză, franceză, spaniolă și română și în curând în portugheză.

În prezent, recunoscând nevoia tot mai arzătoare a lucrării de eliberare printre adventiștii care suferă de posedare demonică și printre cei din zonele albe, AFM a înființat **Institutul pentru Eliberare în Hristos (SFCI - Set Free in Christ Institute)**, condus de Dr. Michée Badé, un lucrător AFM cu experiență vastă în plantarea de biserici și în lucrarea de eliberare. SFCI le oferă adventiștilor îndrumare individuală în lucrarea de eliberare, la cerere, precum și instruire pentru pastorii și prezbiterii AZS din întreaga lume, printr-o abordare adventistă a eliberării, și elaborează anexe la manual, abordând în mod specific aspectele practice ale lucrării de

eliberare printre hinduși, budiști, animiști, musulmani și în comunitățile secularizate.

În ultimele ore ale Pământului, Dumnezeu trimite mesaje, purtate de trei îngeri, care cheamă locuitorii Pământului la închinarea la Creator (Apocalipsa 14:6-12). La rândul său, Satana trimite trei mesageri demonici, chemând lumea să i se alăture în lupta cu Dumnezeu Atotputernic (Apocalipsa 16:13-14). În acest moment, în timpul sfârșitului, forțele întunericului vor fi o sursă majoră de amăgire și demonizare, căutând să-i înșele și să-i distrugă chiar pe cei aleși ai lui Dumnezeu. Prin urmare, această nouă lucrare de slujire din biserica AZS din întreaga lume este o misiune pentru vremea noastră.

Vă rugăm să-i susțineți în rugăciune pe Dr. Badé, familia și colegii lui, care lucrează pentru cei prinși sub puterea lui Satana. Lucrăm în numele lui Isus Hristos, care nu a pierdut niciodată nicio luptă cu Satana, și respingem atacurile prințului întunericului în numele Celui care este Lumina lumii.

În toate lucrurile, a lui Dumnezeu să fie slava! **AFM™**

DE MICHÉE BADÉ

Institutul pentru eliberare în Hristos:

Slujire pentru membri și pentru cei ce nu au auzit Evanghelia

Misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este să ducă vestea bună a Evangheliei la orice neam, orice seminție, orice norod și orice limbă. Scopul misiunii noastre este să facem ucenici pentru Isus Hristos, care să trăiască ca martori iubitori ai Săi și să proclame în toată lumea Evanghelia cea veșnică din întreita solie îngerească, ca pregătire pentru revenirea Sa apropiată (Matei 28:18-20; Fapte 1:8; Apocalipsa 14:6-12). Astfel, adventiștii de ziua a șaptea ajută oamenii din întreaga lume să înțeleagă Biblia printr-o viață asemănătoare cu a lui Hristos, prin comunicare, ucenicie, învățare, vindecare și slujire (vedeți aici declarația de misiune a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea <https://www.adventist.org/official-statements/mission-statement-of-the-seventh-day-adventist-church/>).

Institutul pentru Eliberare în Hristos (SFICI – Set Free in Christ Institute) răspunde nevoii după o lucrare de vindecare asemănătoare cu a lui Hristos. În timp ce era pe pământ, misiunea holistică a lui Isus s-a caracterizat prin slujirea oamenilor în

mod integral, așa cum apare în mod clar în declarația de misiune a lui Hristos din Luca 4:18-19:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor câpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

Prin această slujire holistică, Hristos nu a discriminat nicio persoană aflată în nevoie. El le-a slujit evreilor și neamurilor, celor posedați de demoni (demonizați), orbi sau paralizați, cu lepră sau boli incurabile și chiar celor morți (vedeți Matei 8, 9, 12, 15; Marcu 1, 2, 5, 7, 8, 9, 10; Luca 4, 7, 13, 14, 17, 22). Publicația oficială din 1983 a Conferinței Generale s-a bazat pe acest fapt biblic atunci când a afirmat că, în biserică, „este nevoie de slujire pentru cei care sunt ispitiți și controlați de agenții lui Satana” (vedeți articolul Dr. Conrad Vine la pagina 6).

Crezul fundamental din 2005,

„Creșterea în Hristos”, implică în mod clar faptul că convertirea și maturizarea sunt un proces. În fereastra 10/40, în care se concentrează misiunea creștină, musulmanii, budiștii și hindușii reprezintă majoritatea și provin din contexte puternic animiste. Drumul lor pentru a deveni creștini maturi va fi un proces, nu doar un eveniment. Unii se vor alătura bisericii aducându-și cu ei vechile atitudini și ipoteze și chiar influențele spiritelor decăzute, care deseori nu sunt abordate în momentul convertirii și al botezului.

Din păcate, influența Iluminismului, urmat de filosofile Revoluției Franceze, a afectat creștinismul occidental în ceea ce privește vindecarea supranaturală. În primul rând, perioada iluministă (1715 – 1789) a urmărit promovarea rațiunii în detrimentul crezurilor și practicilor Evului Mediu, considerate primitive și superstițioase. De exemplu, în timpul Iluminismului, vindecătorii care încercau să invoce puteri supranaturale erau acuzați de vrăjitorie. În al doilea rând, Revoluția Franceză, o perioadă de schimbări politice și sociale în Franța

2019
PARIS
FRANCE

2023
Abidjan

Între anii 1789-1799, a promovat filosofia empirică până la punctul în care ritualurile religioase care implicau puteri spirituale au devenit inacceptabile. Credința în miracole a devenit inferioară credinței intelectuale. Secolul al XVIII-lea a fost martorul îndepărtării lui Dumnezeu ca entitate centrală, în jurul căreia gravitează metafizica sau supranaturalul: au fost dezbătute întrebări despre existența și natura Sa. Ca urmare, creștinismul occidental privește deseori dintr-o perspectivă biologică sau fiziologică anumite aspecte ale slujirii holistice a lui Hristos care implică vindecarea.

Noul Institut pentru Eliberare în Hristos al AFM există pentru a aborda acest aspect al slujirii holistice a lui Hristos, care a fost trecut sub tăcere în creștinismul occidental din cauza acestor idei provenite din epoca Iluminismului.

Din fericire, Biserica AZS a încercat să corecteze această abatere de la Scriptură, incluzând slujba eliberării între cele nouă servicii speciale pentru membrii bisericii din manualele prezbiterilor și pastorilor. Adventist Frontier Missions are rolul special de pionier al acestei lucrări, nu numai pentru că se concentrează pe fereastra 10/40, unde locuiesc cei mai mulți misionari care se confruntă în mod regulat cu posedarea demonică, ci și pentru că, fiind o misiune de sprijin, are mai multă flexibilitate în acest sens. Rugăciunea mea este ca, în viitor, Biserica AZS din întreaga lume să ia în considerare și să ducă mai departe lucrarea de pionierat a SFCI, colaborând în mod armonios pentru răspândirea împărăției lui Dumnezeu.

Din 2018, în armonie cu obiectivele SFCI, AFM a organizat sau a fost invitată la evenimente de instruire și seminarii

legate de lupta spirituală și lucrarea de eliberare în întreaga lume. De curând, aceste evenimente de instruire au primit numele de seminarii Didaskō, cuvânt preluat din limba greacă, care înseamnă „a învăța, a preda”, ca atunci când ucenicii au zis „Doamne, învață-ne să ne rugăm” *Luca 11:1). Astfel de seminarii sau altele asemănătoare au avut loc în Canada în 2018, Franța în 2019, Nigeria în 2020, în Coasta de Fildeș, Africa de Nord și Elveția în 2023, în Mali în februarie 2024 și în Burkina Faso și România în martie. Un alt Didaskō va avea loc în Coasta de Fildeș în perioada 28 iulie – 3 august 2024.

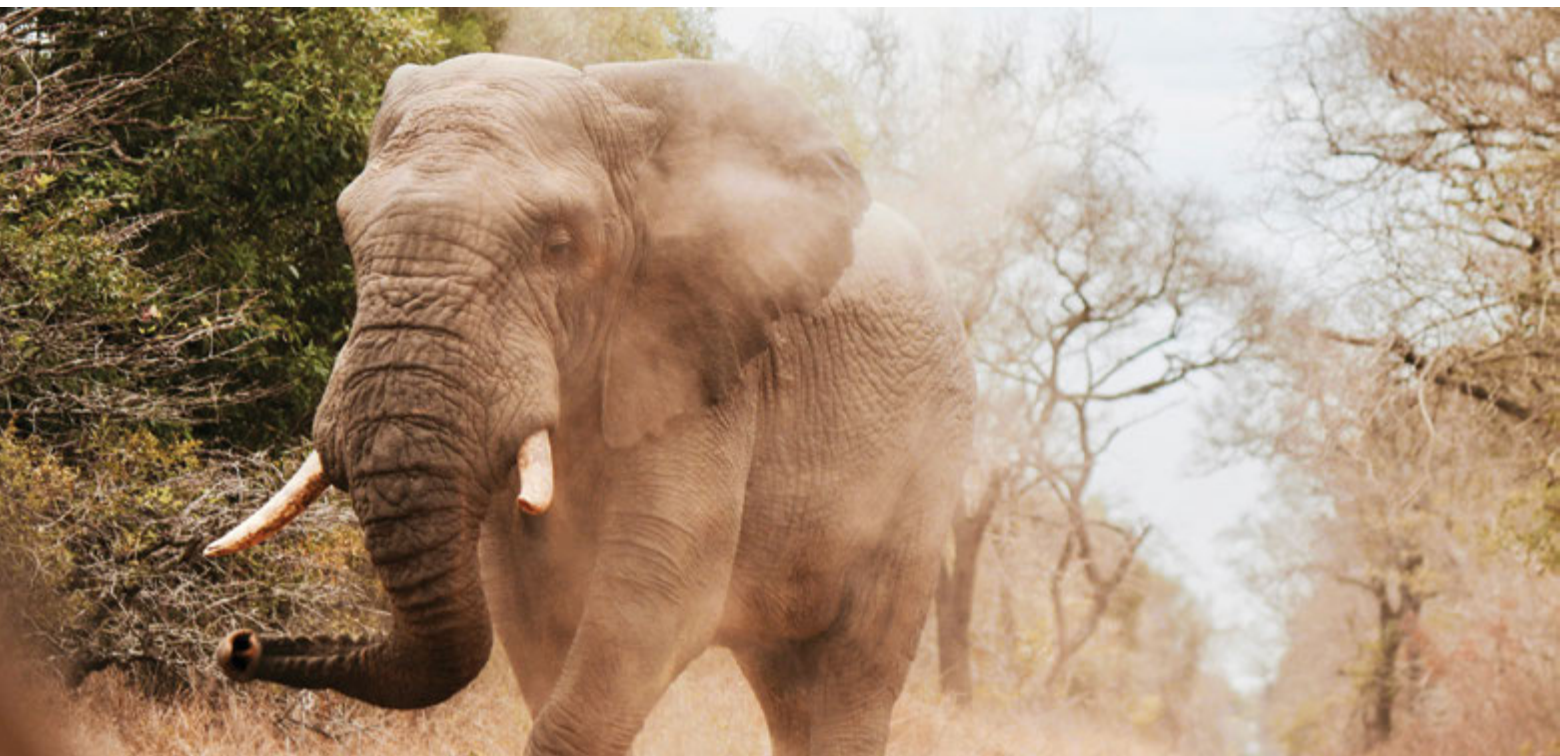
Printre serviciile SFCI, oferim (1) consultații unu la unu pentru situații speciale de slujire de eliberare; (2) sfaturi practice cu privire la războiul spiritual; (3) rugăciune de mijlocire pentru hărțuirea și asuprirea de către demoni; (4) promovarea elementelor specifice ale „creșterii în Hristos”; (5) instruire pentru misiune în mijlocul culturilor bazate pe frică/putere; etc.

Pe plan extern, misiunile în zonele albe nu pot avea succes decât dacă Satana este legat. Acesta este unul dintre motivele pentru care, atunci când i-a trimis pe cei 12 sau pe cei 70, Hristos le-a dat putere asupra demonilor (Matei 10:1, 8; Luca 10:17). Prin puterea Lui mai mare, Isus ne dă autoritatea și puterea de a-l lega pe Satana și de a-i jefui „casa”, astfel încât împărăția lui Dumnezeu să înainteze cu putere.

În același timp, pe plan intern, Isus i-a învățat pe ucenicii Săi să ceară în fiecare zi, în rugăciunile lor, eliberarea de diavol (Matei 6:13).

Institutul pentru Eliberare în Hristos accentuează importanța libertății, a vindecării și speranței în Isus Hristos pentru ființa umană în integralitatea ei. Puteți susține SFCI prin donațiile și rugăciunile voastre pentru mai multe evenimente internaționale de instruire și pentru producerea materialelor necesare. Vă mulțumim că luați parte la această lucrare. **AFM™**

ASIA

MOAȘELE ȘI ELEFANTUL

Te rog, du-te în junglă
și lasă-ne în pace. Noi
suntem aici pentru o
lucrare bună.

DE ALISHA TAYLOR

Lang și Teeka sunt două
moașe care au absolvit de
curând școala medicală.
Tocmai își încep lucrarea
în satele din munți. Ele le slujesc
oamenilor măsurându-le semnele vitale
și tensiunea și făcând teste de glicemie.
În acest timp, ele încearcă să găsească

moduri de a ajuta oamenii și caută
persoane interesate de studii biblice și
care vor să audă mai multe despre Isus.

Ele au pornit într-o călătorie de trei
săptămâni. În ultima zi, duminică,
înainte să coboare înapoi în oraș, au
mers cu o rudă pe motocicletă lui să

viziteze un sat îndepărtat. Cu o seară înainte, mai mulți săteni și rude le-au spus să nu meargă în acel sat, pentru că acolo au fost de curând o mulțime de elefanți.

Vă gândiți probabil că ar fi interesant să vedeți un elefant, dar elefanții în sălbăticie sunt o altă poveste. Sunt imenși și nu le place prezența oamenilor pe teritoriul lor. Așa că ar veni și v-ar strivi sau v-ar ataca cu colții. Moașele au spus că nu se tem, pentru că fac lucrarea lui Dumnezeu și El le va proteja.

În ziua următoare, Lang și Teeka mergeau pe motocicletă condusă de ruda lor. În timp ce străbăteau jungla și începeau să coboare drumul de munte către sat, Lang s-a simțit atât de inconfortabil încât a cerut o oprire ca să-și schimbe poziția. Pe când încerca să găsească o poziție mai bună, s-a uitat în junglă și pe drumul dinaintea lor și a încremenit.

„Elefant!” a strigat Lang.

Au sărit de pe motocicletă și au luat-o la fugă, gâfâind, încercând să ajungă în siguranță pe un deal (pentru elefanți este greu să urce orice pantă abruptă). Haina purtată de Teeka foșnea și scârțâia.

„Shhhhhh!” a strigat Lang! „Dă-ți jos haina. Elefantul te poate auzi și poate veni după noi.”

Ruda care conducea s-a ascuns în spatele unui copac, lângă motocicletă.

Nu voia să-și lase motocicletă, pentru că, în lipsa lui, elefantul putea veni să o strivească. El a început să vorbească cu elefantul: „Te rog, noi suntem aici pentru o lucrare bună. Te rog să pleci. Du-te în junglă și lasă-ne în pace. Nu suntem oameni răi. Suntem aici să ajutăm oamenii.” În mod sigur, un înger a închis ochii elefantului, pentru că nu a părut să-i observe și, în cele din urmă, a dispărut în junglă.

Fetele au coborât de pe deal, s-au urcat înapoi pe motocicletă și și-au continuat drumul spre sat. Acolo, le-au povestit oamenilor că Dumnezeu a fost cu ele și le-a protejat de un elefant pe drum. Le-au spus oamenilor că ar trebui să vină cu toții, să asculte prezentarea lor medicală și să își verifice starea de sănătate - pentru că Dumnezeu era în mod clar cu ele, protejându-le și oferindu-le ajutor.

Purtați-le pe Lang și Teeka în rugăciunile voastre acum, când își încep lucrarea printre oamenii din propriul lor popor, slujind nevoilor lor medicale, rugându-se cu ei și vorbind despre Isus. Rugați-vă să aibă înțelepciune și să le poată spune multor oameni despre Mântuitorul întregii lumi.

ALISHA TAYLOR
(Proiectul Himadri)

FETELE AU
LUAT-O LA
FUGĂ, GÂFÂIND.
HAINA PURTATĂ
DE TEEKA
FOȘNEA ȘI
SCÂRȚÂIA.

„SHHHHHH!”

A STRIGAT
LANG. DĂ-ȚI
JOS HAINA.
ELEFANTUL TE
POATE AUZI ȘI
POATE VENI
DUPĂ NOI.”

**JOSHUA, STEPHANIE,
NATHAN ȘI ALYSSA LEWIS**
(Proiectul Poporul Marelui
Râu)

Nu mai sunt omul care eram în momentul plecării noastre în misiune. Atunci eram reținut cu privire la numele de adventist de ziua a șaptea. Acum, îl folosesc pentru a-mi deschide uși. Când sunt întrebat, motivul pe care îl indic pentru venirea noastră în Cambodgia este revenirea lui Isus și faptul că ziua judecății se apropie. Înainte ca Isus să se înalțe la cer, El le-a promis ucenicilor că merge să le pregătească un loc. Toate semnele pe care El le-a enumerat s-au împlinit. Iubesc oamenii de aici așa de mult încât mi-am părăsit țara și familia pentru a le spune celor de aici să se pregătească.

Acest lucru demonstrează de la primul contact că sunt o persoană care le vrea binele. Mulți oameni cred că sfârșitul este aproape. Asumarea mesajului nostru îmi dă ocazia să împărtășesc Evanghelia, mărturia mea personală sau o parabolă a lui Isus și să descopăr dacă ascultătorii mei sunt deschiși să afle mai multe, în numai câteva minute.

Dumnezeu a pus în mine o sinceritate nouă. În trecut, consideram că trebuie să mă ocup o perioadă de lucrarea medicală sau de predat înainte de a putea spune povestea lui Isus, ca să nu îndepărtez oamenii sau ca să nu semene prea mult cu o predică. Într-un vis, Dumnezeu mi-a spus foarte clar: „Îi iubesc atât de mult pe acești oameni și ei

DE JOSHUA LEWIS

UN ALT OM

nici măcar nu știu. Le poți spune tu acest lucru?” Așa că mi-am format obiceiul să-i întreb direct pe oameni dacă știu că Dumnezeu îi iubește și să afirm cu încredere că El îi iubește toți atât de mult încât și-a dat propria viață pentru ei. Învăț să mă bazez mai mult pe îndemnul Duhului Sfânt decât pe experiențele altora, pe care le citesc în cărți sau broșuri, oricât de utile ar fi acestea.

Prin prietenia și discuțiile avute cu o familie de misionari bapțiști din apropiere, am fost îndrumat din nou spre Biblie pentru a descoperi regulile de interpretare care ne permit să citim aceeași Biblie, dar să ajungem la concluzii atât de diferite. Făcând un pas în afara bulei adventiste, descopăr o nouă frumusețe și viață în cuvântul lui Dumnezeu și în lucrurile pe care atâta timp le-am considerat ca venind de la sine.

Acum, nu există niciun lucru mai plăcut pentru mine decât să petrec timp cu cuvântul Său și în secerișul Său. Aș putea să vă povestesc experiențe de mărturisire ore în șir, fără niciun fel de pregătire.

Suntem în plin proces de construire a unei case. În această perioadă, Dumnezeu ne-a oferit ocazia de a ne închina împreună cu muncitorii, iar unul dintre ei și-a predat inima lui Hristos. Acum cântă muzică creștină pentru întregul șantier. De asemenea, am putut să împărtășesc cuvântul Evangheliei unui bărbat și soției lui, care lucrează amândoi pentru mine. Au trecut printr-o ceartă, iar eu le-am povestit mărturia mea și le-am vorbit despre împăcare. Ei observaseră cât de des o chem pe Stephanie pe șantier pentru a mă consulta cu ea, iar ei erau curioși să afle de ce noi avem iubire necondiționată și respect unul pentru celălalt.

Aștept cu nerăbdare să descopăr și să împărtășesc cu voi toate lucrările minunate ale lui Dumnezeu.

EFM™

DE BRIAN WILSON

Zece zile de rugăciune

Inainte de a încheia studiul biblic pe Zoom, i-am întrebat pe participanți: „Ați vrea să organizăm ceva, ca grup, în acest an pentru a participa la inițiativa anuală *Zece zile de rugăciune* a Conferinței Generale?”

PC a răspuns imediat: „Da! Haideți să ne întâlnim online 30 de minute în fiecare dimineață înainte de a merge la lucru.” A fost nevoie de câteva zile ca să stabilim ce înseamnă „înainte de a merge la lucru”, dar până la urmă am convenit să ne întâlnim la ora 7:30 dimineața. Când cele zece zile inițiale s-au încheiat, am decis să continuăm. Uneori, suntem doar Duang și cu mine, dar de obicei trei sau patru persoane ne rugăm împreună în fiecare dimineață.

PC este directoarea unui birou guvernamental regional din centrul Thailande. Se roagă deseori pentru ocazii de a oferi traducerea cărții *Cugetări de pe Muntele Fericirilor* guvernatorilor de provincii și altor oficiali cu care se întâlnește prin natura slujbei ei. De curând, în cadrul petrecerii oficiale de bun venit în cinstea unui membru al familiei regale aflat în vizită, a avut onoarea de a înscrie un exemplar al cărții în lista de cadouri desemnate. Slavă Domnului pentru rugăciunea ascultată!

KU este o lucrătoare biblică în sudul Thailande care, de asemenea, se roagă împreună cu noi. Am fost binecuvântați să auzim laudele ei pentru răspunsul la rugăciunea cu privire la lucrarea ei. De curând, ne-a mărturisit că are mai mult curaj și mai multă înțelepciune în mărturisirea credinței de când s-a alăturat rugăciunii de dimineață.

Duang și cu mine am avut, la rândul nostru, multe rugăciuni ascultate, dar sunt prea multe pentru a le povesti aici. După ce timp de mulți ani ne-am chinat cu problemele tehnice legate de generarea PDF-urilor în limbile thailandeză și laoțiană, Dumnezeu ne-a trimis o echipă de voluntari pentru suport tehnic, care să ne ajute cu codificarea scripturilor de conversie pe GitHub, un site web pe care dezvoltatorii îl folosesc pentru crearea, stocarea, gestionarea și partajarea codului.

Când ne-am împotmolit cu procesul de editare a cărții Patriarhi și profeți, Dumnezeu l-a trimis pe nepotul lui Duang, Amnart, să locuiască la noi și să ne ajute cu editarea.

Odată, când ne îndreptam spre Bangkok pentru a participa la două întâlniri, ne-am oprit pe marginea autostrăzii pentru a participa la chemarea la rugăciune. M-am rugat pentru binecuvântarea lui Dumnezeu pentru rolul meu la cea de a doua întâlnire din acea zi, iar zece minute mai târziu am aflat că rolul meu nu mai era necesar! Am fost confuzi, dar ne-am încrezut în călăuzirea lui Dumnezeu. Am ajuns acasă mai devreme și atunci am descoperit motivul acelei schimbări subite: am avut ocazia să ajutăm pe cineva să evite căderea în vechea dependență de droguri. Slavă Domnului pentru răspunsul la rugăciune!

Mai important decât rugăciunile specifice pentru călăuzirea și binecuvântarea lui Dumnezeu, ne rugăm ca Dumnezeu să pună în noi mai mult din caracterul Său și ca viețile noastre să strălucească pentru El.

BRIAN ȘI DUANG WILSON
(Proiectul Thailanda de Sud, lansat în 2022)

DE HELEN CASTILLO

Târrr, țârrr! Zbârnâitul brusc al telefonului l-a făcut pe Nathan să tresară.

„Domnule Nathan, puteți veni să o luați pe fiica dumneavoastră? Are febră.”

Nathan s-a grăbit să o ia pe Arlene de la școală. Deși am reușit să-i reducem febra și s-a odihnit puțin, noaptea au apărut probleme noi. „Mamă, mă doare când respir” s-a plâns Arlene în timp ce noi încercam remedii naturale pentru a-i ameliora simptomele. Toată noaptea, Arlene s-a luptat cu bătăi accelerate ale inimii și cu dificultate în a dormi.

Dimineața devreme, Nathan a dus-o cu scuterul la singura clinică adventistă din statul nostru. Aflată la o distanță de mers de o oră și un sfert, aceasta este, în același timp, clinica adventistă cea mai apropiată de noi. Între timp, eu am rămas acasă cu bebelușul Liam.

„Arlene e grav bolnavă” a venit mesajul de la Nathan. Medicii au recomandat să fie dusă la cel mai apropiat spital - nu putea să călătorească distanțe lungi, pentru că ar fi avut nevoie de mai multe butelii de oxigen. Nivelul ei de oxigen scădea foarte rapid.

Mă grăbeam spre stația de autobuz împreună cu Liam pentru a merge la spital când medicul și asistenta de la clinica adventistă tocmai treceau cu ambulanța în care se aflau Arlene și Nathan.

Ajunsa acolo, Arlene a fost dusă în secția de terapie intensivă, în stare critică. Mi-am petrecut următoarele câteva ore cu Arlene la ATI, în timp ce Nathan și Liam așteptau afară, neavând voie să intre. Mult timp nu am putut să comunic cu nimeni, pentru că nu aveam voie cu niciun fel de dispozitive

în salon. Prietenii, familia și AFM s-au unit în rugăciune pentru Arlene, care acum avea nevoie de 10 ml de oxigen, pentru că nivelul ei de oxigen nu trecea de 85 la sută. În ciuda antibioticelor, starea ei nu se stabiliza.

Pe la ora 1 noaptea, medicul ne-a adus vești sumbre. „Starea ei este prea gravă pentru a o putea trata aici. Trebuie să o ducem la un alt spital, la aproape trei ore de aici.” La 8 dimineața, eram în ambulanță, grăbindu-ne către următorul spital.

Odată ajunsă la cea de a treia unitate medicală, Arlene a fost supusă unor teste complexe și am aflat că nivelul ei de oxigen scăzuse la 82 la sută. Doctorița de la urgențe mi-a cerut să semnez formularul pentru ca Arlene să fie internată la terapie intensivă. Mi-a spus că Arlene prezintă simptome de SDRA (sindrom de detresă respiratorie acută), cu o infecție sanguină gravă și că este posibil să aibă nevoie de suport ventilator. „Starea copilului dumneavoastră este foarte gravă” a spus ea, apoi, în fața confuziei și spaimii mele, a șoptit „și e posibil chiar să moară”.

Arlene a fost internată, iar noi am continuat să implorăm intervenția divină. Membrii bisericii au înălțat rugăciuni fierbinți. După încă cinci nopți petrecute la ATI, Arlene a început să dea semne de recuperare. Un medic ne-a spus „A avut noroc.”

I-am răspuns: „Mâna lui Dumnezeu a făcut o minune ca răspuns la rugăciunile noastre.” Starea lui Arlene s-a îmbunătățit zi după zi și avea nevoie de tot mai puțin oxigen.

În timpul petrecut la ATI, am avut ocazia să ne rugăm pentru fiecare copil și pentru părinții hinduși sau budiști care intrau

și ieșeau din secție, împărțind făgăduințele Bibliei cu părinții în acele momente dureroase.

O mamă hindusă s-a apropiat de noi. Micuțul ei suferise arsuri pe 30% din corp. Voia să-și aducă fiul la biserica noastră, ca să învețe mai multe despre Biblie. Ea i-a spus lui Arlene: „Aș vrea ca copilul meu să devină ca tine.” A fost surprinsă să afle că locuiam în același sat. Această întâlnire în secția ATI a spitalului, la patru ore depărtare de casă, ni s-a părut a fi un plan divin. „Când mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strămtorare, îl voi izbăvi și-l voi proslăvi” (Psalm 91:15).

Recuperarea lui Arlene avansează într-un mod remarcabil. Nivelul ei de oxigen s-a stabilizat în jurul valorii impresionante de 96-99%. Ia în continuare mai multe medicamente în fiecare zi și suntem optimiști în legătură cu vindecarea ei completă, care ar trebui să aibă loc în aproximativ o lună. Va avea nevoie de un nou control și de teste suplimentare pentru a ne asigura de evoluția ei.

În ciuda problemelor, și-a păstrat simțul umorului și povestește cum descălcitul părului după externarea din spital a fost mai greu de suportat decât cele 17 ace necesare pentru analize de sânge, perfuzii și alte proceduri – pe care le-a calculat cu atenție. Suntem recunoscători și fericiți să constatăm că se concentrează mai puțin pe traumă și că își privește experiența la ATI dintr-o perspectivă umoristică. Îl laudăm pe Domnul care poate schimba 82% în peste 90%!

AFMEI™

NATHAN ȘI HELEN CASTILLO

(Proiectul Himadri, lansat în 2022)

DE ELIJAH WILLIAMS

SĂ FII

PESCAR DE OAMENI

Zăpada topită se scurgea de pe acoperișul bazarului de unde îmi cumpăram o pungă de cartofi.

„Bună!”

M-am uitat în jur, căutând să văd de unde venea vocea cunoscută. Era Aaron. Nu știusem dacă e în oraș sau în vizită la prietena lui, într-un oraș la trei ore distanță.

„Ești aici!” am exclamat eu.

„Da”, mi-a explicat el. „M-am despărțit de prietena mea. Relația n-a mers.”

Vestea lui era un răspuns la rugăciunile noastre. Aaron ezita de câteva luni cu privire la despărțirea de ea. Ea nu credea în Dumnezeu și nu avea încredere în Aaron, dar nici nu voia ca Aaron s-o părăsească. Dumnezeu l-a ajutat pe Aaron să ia o decizie, iar acum Aaron avea să locuiască din nou în orașul nostru.

De curând, l-am învățat pe Aaron cum să se roage pentru și împreună cu alții în numele lui Isus. Musulmanii de aici nu au obiceiul să se roage pentru salvarea oamenilor din afara religiei lor, așa că acest lucru nu era ceva firesc pentru Aaron. Acum, că el este un urmaș al lui Isus, trebuie să învețe să se roage pentru salvarea oamenilor care nu îl cunosc pe Dumnezeu.

De asemenea, îl învățăm pe Aaron să împărtășească o scurtă mărturie personală, care să conducă la o scurtă prezentare a Evangheliei, urmată de o invitație de a-L urma pe Isus și a studia Biblia. Ne întrebăm: Câți oameni de aici au auzit Evanghelia astăzi?

Când cineva răspunde favorabil la Evanghelie, stabilim o relație mai profundă cu acea persoană. Dacă respinge Evanghelia, așteptăm până când Dumnezeu ne conduce din nou la ea. Trebuie să aruncăm o plasă mai mare și să pescuim mai mult. Iar cu Aaron în oraș, avem privilegiul de a-l ajuta să devină la rândul lui un pescar de oameni. AFMEI™

ELIJAH, BETH, THOMAS ȘI JAMES WILLIAMS

(Proiectul Reach-Out, lansat în 2005)

„Steve, n-o să mai cred poveștile despre călătoriile complicate din Papua Noua Guinee!” a exclamat Conrad.

DE STEPHEN ERICKSON

Tărâmul surprizelor

Când vine vorba de călătoriile într-o țară în care opțiunile de transport sunt limitate, lui Dumnezeu îi place să se ocupe de detalii.

Nu degeaba Papua Noua Guinee a fost numită *Tărâmul surprizelor*. Ne-am obișnuit cu întârzierile de aici, pentru că se întâmplă destul de des, de obicei din cauze care nu se află sub controlul nostru: teren accidentat, lipsa drumurilor, alunecări de teren, poduri luate de ape, lipsa combustibilului, mașini defecte și anularea zborurilor comerciale. Toate acestea sunt frecvente aici, iar oamenii se așteaptă la întârzieri, ca parte a culturii lor. Dacă ne plângem de un zbor anulat, oamenii râd și ne amintesc: „Acesta e tărâmul surprizelor!” Chiar și atunci când lucrurile au loc conform așteptărilor, râdem cu toții și exclamăm în glumă: „Tărâmul surprizelor!” pentru că nu ne așteptăm ca ceva să meargă conform planului.

Din nou și din nou, am fost martorii providenței lui Dumnezeu care a rezolvat situațiile chiar în momentul potrivit. Planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întârziere (*Hristos, Lumina lumii* 32.1)

„Steve, n-o să mai cred poveștile despre călătoriile complicate din Papua Noua Guinee!” a exclamat Conrad zâmbind. Aveam privilegiul ca președintele AFM să viziteze proiectul nostru și tocmai urma să ne urcăm în avionul care trebuia să ne ducă de pe pista din Balimo înapoi în capitala Port Moresby. Conrad, Laurie și cu mine plecasem de la centrul misionar din Kewa în acea dimineață cu mica noastră barcă, coborând pe râu până la Balimo. Pe mal în Balimo ne aștepta o mașină pregătită să ne ducă o milă și jumătate până la aeroport. După cincisprezece minute, treceam prin poarta aeroportului. În terminal, nici n-am apucat să ne așezăm, că avionul nostru a și aterizat și a trebuit să ne urcăm. Mai târziu, gândindu-mă la toate acestea, mi-am dat seama că dacă plecam de acasă cu câteva minute mai târziu sau dacă mașina care trebuia să ne ducă la aeroport nu ar fi fost pe mal chiar atunci, am fi pierdut zborul înapoi cu Conrad. Următorul zbor ar fi fost peste patru zile. Însă lucrurile au mers mai bine decât ne-am așteptat! Slavă Domnului pentru harul Său!

În afară de activitatea ca misionari în proiectul Gogodala, Laurie și cu

mine suntem directori zonali pentru proiectul Ama din zona de nord din Papua Noua Guinee. Planul nostru era să îl însoțim pe Conrad acolo pentru a-i vizita pe colegii noștri, Orin și Keren Lawrence. Dar lui Laurie i-a apărut un ulcer tropical pe picior, destul de dureros și care o împiedica să meargă. Am discutat împreună dacă ar trebui să vină în călătorie și am decis cu toții că ar fi mai bine să rămână și să se odihnească în casa noastră de tranzit din campusul Pacific Adventist University din apropiere de Port Moresby. Prietena noastră, Rosemary, a promis că va trece pe la ea și îi va cumpăra alimentele necesare cât timp eu și Conrad aveam să fim plecați.

Pentru a ajunge la proiectul Ama plecând din Port Moresby e nevoie de o călătorie în trei etape, mai întâi cu avionul, apoi terestru, pe niște drumuri accidentate, timp de șase ore și, în sfârșit, o călătorie de douăsprezece ore pe râul Sepik într-o canoe cu motor. Zborul nostru de o oră până la Wewak s-a desfășurat fără nicio problemă. Am petrecut noaptea acolo împreună cu Orion, în casa de tranzit construită de AFM, iar la ora 3:30 în dimineața următoare, am pornit mai departe

cu un Land Cruiser închiriat, condus de un șofer. Orion sperase să ne ducă până la râu cu camioneta lui, dar nu a fost posibil, din cauza unor defecțiuni tehnice, însă acest lucru avea să se dovedească a fi o binecuvântare mai târziu. Noaptea trecută plouase torențial, iar râurile se umflaseră.

Mergeam de vreo trei ore în întuneric și tocmai se lumina de ziuă când am întâlnit două autobuze pline cu pasageri, oprite pe drum. Mai departe, puteam vedea grupuri de oameni mergând înapoi și încolo pe drum. *A fost vreun accident?* m-am întrebat. M-am uitat din nou cu atenție și mi s-a strâns inima. Podul de peste pârâul din față fusese luat de apă, iar mașinile nu mai puteau trece. Oamenii puteau trece pe jos, pe o mică potecă de pe margine.

Speranțele noastre de a ajunge la May River păreau acum aproape să se spulbere. Timpul nostru era și așa scurt, chiar dacă totul mergea bine. Plănuisem să petrecem trei zile la May River înainte de a ne întoarce la Wewak și la Port Moresby, pentru ca Conrad să prindă zborul de întoarcere. Stând pe marginea drumului distrus, privind spre prăpastia care ne despărțea

de drumul de pe cealaltă parte, se părea că acesta este capătul călătoriei noastre. Mă copleșeau gânduri despre schimbarea planului. *Trebuia să ne întoarcem și să mergem înapoi la Wewak? Conrad nu avea să ajungă la centrul May River unde ne aștepta Keren, soția lui Orion?* Ne-am rugat.

După câteva minute, am observat ceva ce ne-a adus o rază de speranță. De cealaltă parte a podului distrus se vedeau câteva PMV-uri (vehicule de mobilitate personală) goale. Era evident că veniseră să preia pasagerii și să-i ducă mai departe la destinațiile lor. I-am mulțumit șoferului, ne-am descărcat bagajele din Land Cruiser și le-am trecut cu grijă pe poteca îngustă, atenți să nu ne dezechilibrăm și să cădem în apa învolburată.

Odată ajunși în siguranță pe cealaltă parte, am început să ne încărcăm bagajele într-una din mașinile libere, nu tocmai un vehicul de lux după standardele occidentale. Camioneta cu platformă, prelată și două bănci de lemn așezate față în față în partea din spate era pregătită să preia treizeci sau mai multe persoane, înghesuite ca sardinele în conservă. Trei ore pe o bancă tare, înconjurați de treizeci

de trupuri mirositoare reprezintă o adevărată provocare pentru cei neobișnuiți cu așa ceva, dar cel puțin ne puteam continua călătoria.

Chiar atunci, unul dintre localnici ne-a spus că un vehicul de zece pasageri vine să ne ia. În mai puțin de un minut, un Land Cruiser alb s-a oprit lângă noi. Ne-am urcat și am pornit din nou la drum, fără să pierdem niciun moment. Pe drum, Orion ne-a spus: „Acum știu de ce mi s-a stricat camioneta. Dacă veneam cu ea, nu am fi avut nicio altă opțiune decât să ne întoarcem la Wewak, pentru că acesta nu e un loc sigur în care să-ți poți lăsa mașina.”

Dumnezeu cunoaște viitorul și conduce toate lucrurile spre bine, chiar și în târâmul surprizelor.

**STEPHEN, LAURIE, KARIN
ȘI JOHANNA ERICKSON**
(Proiectul Gogodala, lansat în 2007)

Rămas bun, Dragon City

Cu mai mult de patru ani în urmă, Lilly și cu mine stăteam alături de o grămadă de lucruri personale, încercând să ne hotărâm ce anume să luăm cu noi în călătoria noastră peste jumătate de glob, către Dragon City. Datorită sprijinului primit din partea voastră, în viața noastră începea un nou capitol. Eram entuziasmați și plini de speranță.

Dar eram și triști. A fost foarte dificil să ne luăm rămas bun de la familia și prietenii din Statele Unite. „Sunteți siguri că asta e chemarea lui Dumnezeu?” întrebau unii. „Chiar v-ar trimite El în Sinim, departe de toți cei care vă iubesc atât de mult?” Inimile noastre erau sfâșiate, dar simțeam vocea blândă a lui Dumnezeu chemându-ne în misiune – așa că L-am urmat, fără să avem vreo idee despre ce avea să urmeze. Zeci de întrebări fără răspuns se luptau în mintea noastră, dar I le-am predat pe toate lui Dumnezeu. Pentru noi, era un tărâm necunoscut, dar știam că, din perspectiva lui Dumnezeu, totul face parte dintr-un plan mai mare.

Lewis River descrie (în limba engleză) „Chemarea noastră în Dragon City” în episodul 231 din aplicația dvs. preferată de podcast sau online la: afmonline.org/resources/audio.

Privind înapoi spre acea zi, la momentul în care am închis ultimul geamantan plin cu animale de pluș și cărți, ne dăm seama că Dumnezeu chiar avea un plan.

Am avut privilegiul de a deschide Biblia cu oameni din Sinim care nu mai auziseră niciodată povestea creațiunii sau o parabolă a lui Isus. Am învățat oamenii să se roage adevăratului Dumnezeu din ceruri. Ne-am rugat printre lacrimi cu noii convertiți, cerând puterea lui Dumnezeu pentru a rămâne credincioși în ciuda respingerii de către familiile lor și a criticilor pentru că L-au urmat pe Isus. De asemenea, am avut oportunitatea să conduc Seed Cafe din poziția de director, lucrând cu colegii AFM și cu credincioșii locali pentru a începe slujirea printr-un restaurant cu mâncare sănătoasă în Dragon City.

Nu vă pot povesti toate modurile în care L-am văzut pe Dumnezeu la lucru în proiectul Sinim, dar este clar că Dumnezeu a lucrat prin noi și prin echipa noastră.

Capitolul următor

În ultimele câteva luni, Dumnezeu a transmis în mod clar

familiei noastre că a venit momentul să renunțăm la rolul de misionari AFM.

Emoțiile noastre din acest moment sunt o reflectare a emoțiilor pe care le-am experimentat când am pornit pentru prima dată spre câmpul misionar: un amestec de tristețe și speranță. Este deosebit de dificil să ne luăm rămas bun de la prietenii noștri credincioși localnici. Au curs și vor mai curge multe lacrimi. „Sunteți siguri că asta e chemarea lui Dumnezeu?” întreabă unii. „Chiar v-ar chema El să plecați din Sinim, departe de cei pentru care ați lucrat așa de mult?” Inimile noastre sunt sfâșiate, dar auzim vocea blândă a lui Dumnezeu chemându-ne către noul capitol – așa că îl vom urma. Încă nu știm încotro conduce El familia noastră, dar știm că Dumnezeu are un plan pentru noi și pentru oamenii din Sinim.

Ce se va întâmpla cu proiectul Sinim?

Proiectul Sinim va continua cu doi misionari: Angeline Nguyen și Elisha Joy. Câțiva credincioși locali din Sinim sunt instruiți și dispuși să își asume conducerea bisericii. Ei vor ajuta cu restaurantul și vor continua să ducă misiunea mai departe. Acest proiect este mai mare decât oricare dintre noi. Avem încredere că, așa cum L-am văzut pe Dumnezeu la lucru în acești ani petrecuți în Dragon City, El va continua să lucreze printre oamenii din Sinim prin echipa AFM de aici și prin credincioșii locali. Dacă doriți să urmăriți în continuare proiectul Sinim, abonați-vă la buletinul informativ al colegilor noștri, contactând-o pe Angeline Nguyen la 11th.hrworker@gmail.com. Suntem nerăbdători să vedem modul în care Dumnezeu conduce acest proiect pentru a duce mult mai mulți oameni în împărăția Sa!

Vă mulțumim.

Nu ne putem exprima îndeajuns recunoștința printre fiecare dintre cei care ne-ați susținut, v-ați rugat pentru noi, ne-ați încurajat și ne-ați mângâiat de-a lungul anilor petrecuți în AFM. Deși ceea ce urmează nu este clar pentru noi acum, un lucru este garantat: Dumnezeu are un plan. El are un plan pentru proiectul Sinim, pentru AFM, pentru familiile voastre și pentru voi.

Vă mulțumim din inimă pentru că ați mers alături de noi în această călătorie – la fiecare pas.

LEWIS, LILLY, AVA,
DAISY ȘI JUNE RIVER
(Proiectul Sinim)

CÂTE BOABE DE OREZ AM MÂNCAT?

Ei bine, prieteni, aceasta este ultima actualizare pe care o vom trimite din Dragon City. Am decis că ar fi amuzant să comemorăm timpul nostru în Sinim prin numere. Sperăm să vă placă!

Numărul vieților schimbate datorită timpului nostru în Sinim:

NUMAI DOMNUL ȘTIE

Prima, a doua și a
patra persoană (de la
stânga la dreapta) vor
fi botezate în curând.

DE CRISTIAN JARA

DOAMNE, OPREȘTE DUREREA!

M-am născut într-un loc foarte rece, iar corpul meu nu este obișnuit să petreacă mult timp la soare fără a suferi dureri de cap sau arsuri. De curând, într-o vineri dimineața, am stat la soare până la prânz și, prins în activitatea pe care o făceam, nu am purtat nici tricou, nici pălărie! *Mare greșală!*

Când mi-am dat seama că pielea mi se făcea din ce în ce mai roșie, era prea târziu. Aveam arsuri. Auuu! Am făcut dușuri reci, dar temperatura pielii nu scădea, iar durerea devenea din ce în ce mai acută.

Sabatul este ziua în care avem cele mai multe activități cu etnicii Pnong – instruire, închinare și părtășie – și nici nu voiam să mă gândesc că nu voi fi în stare să vizitez grupurile în ziua următoare din cauza neatenției mele.

Am încercat să mă duc la culcare devreme, dar simțeam că pielea mi se lipește de cearșafuri. Pe la miezul nopții, nereușind să adorm, m-am așezat pe un scaun. Spatele meu nu mai suporta poziția culcat.

Am vorbit cu Dumnezeu și m-am gândit: Cum am putut să fiu atât de neatenț și să mă ard așa de tare, știind bine că nu tolerez soarele? Mă întrebam dacă ar trebui să-i sun pe frații din tribul Pnong și să le spun că nu voi veni în Sabat. Nu era așa grav, pentru că își puteau organiza închinarea fără mine. Dar ceva îmi spunea că trebuie să merg; numai că nu știam cum, cu acea durere.

I-am spus lui Dumnezeu: „Doamne, chiar vrei să merg acolo în acest Sabat? Dacă da, te rog, oprește durerea.”

În numai cinci minute, durerea dispăruse cu totul.

Am putut să dorm și, în dimineața următoare, să îmi iau cămașa. Când am ajuns la grupuri, am înțeles de ce trebuia să fiu prezent.

Cu primul grup, am discutat despre botezul care urma să aibă loc în curând. În timp ce discutam, cineva m-a întrebat:

„Aș putea fi și eu botezat?”

Altcineva a spus: „Profesore, eu m-aș putea boteza peste câteva luni?”

Incredibil!

Am mers apoi la celălalt grup. Am discutat despre același program. „Profesore, crezi că sunt pregătită să mă botez împreună cu soțul meu?” a întrebat o femeie.

„Și eu și soțul meu vrem să fim botezați!” a spus o alta.

Programul pe care îl organizasem pentru două persoane a fost transformat într-un botez pentru patru. Iar peste câteva luni vom avea un alt program și cinci persoane vor fi botezate. Slavă Domnului!

Conducând spre casă, inima mea era plină de bucurie. Dar cu cât mă apropiam de casă, cu atât oboseala și durerea creșteau.

Am ajuns acasă și mi-am dat jos cămașa. Trei zile nu am mai putut să suport vreo altă haină. Nu am putut să dorm din cauza arsurilor la soare. Am luat medicamente pentru durere și febră. Sincer, o meritam pentru nechibzuința mea, dar nu m-a deranjat deloc.

Dumnezeu mi-a luat durerea timp de câteva ore și mi-a permis să vizitez grupurile și să aud veștile minunate.

Îți mulțumesc, Doamne, că mi-ai luat durerea și mi-ai dat în schimb bucurie. **CFI™**

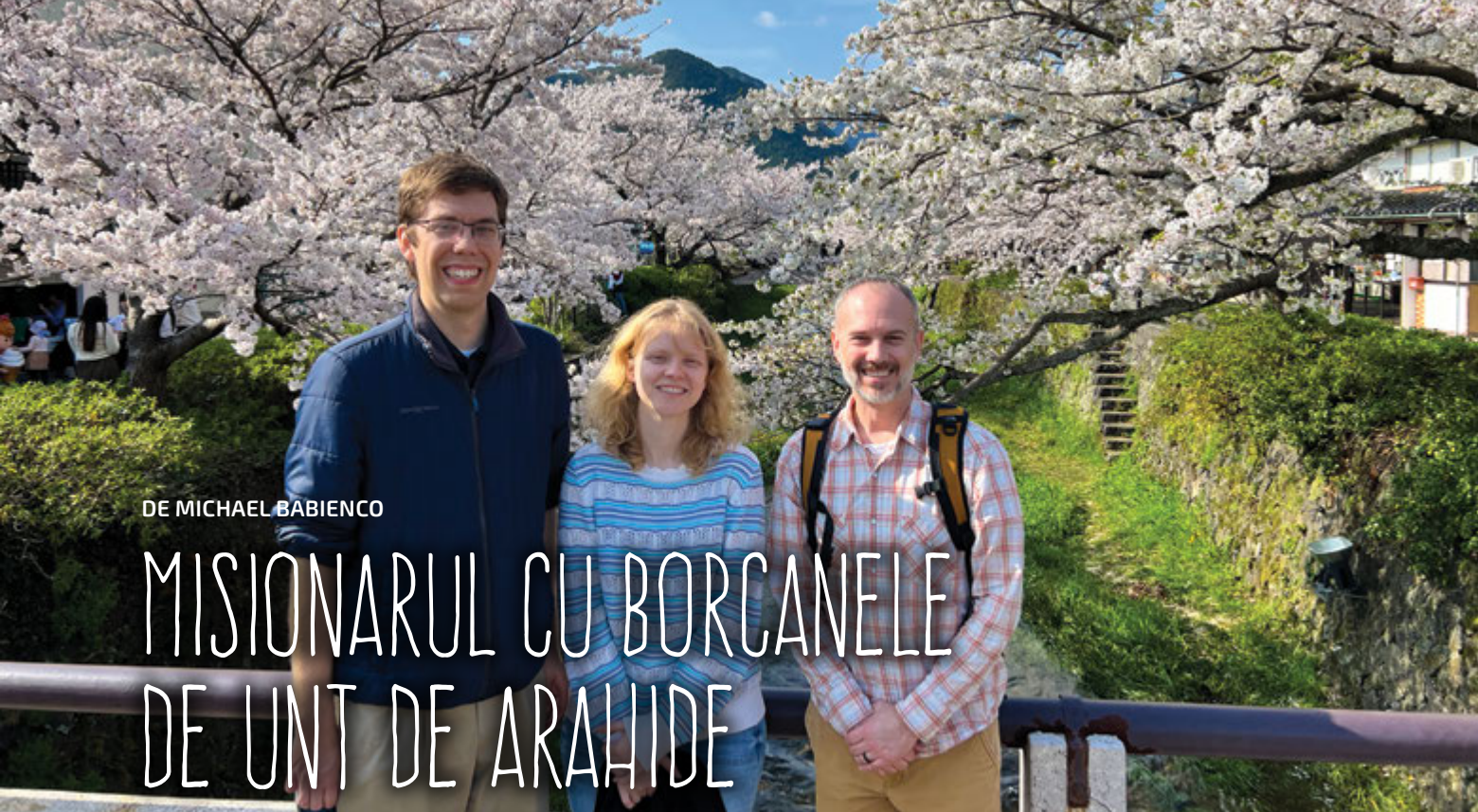
Ars de soare. Auuu!

Așa trebuie să te îmbraci când e soare.

CRISTIAN ȘI SOLANGE JARA
(Proiectul Pnong, lansat în 2020)

A photograph of three people standing outdoors under a canopy of blooming cherry blossom trees. On the left is a man with glasses and a blue jacket. In the center is a woman with blonde hair wearing a blue and white striped shirt. On the right is a man with a beard wearing a red and white plaid shirt and a backpack. They are all smiling at the camera. The background shows more trees and a hint of a building.

DE MICHAEL BABIENCO

MISIONARUL CU BORCANELE DE UNT DE ARAHIDE

In sfârșit, a venit! Așteptam de multe luni această vizită. După multe planuri și multă speranță, oaspetele nostru a ajuns în sfârșit la proiectul din Japonia. Poate vă întrebați cine era oaspetele? Un membru al familiei? Un prieten pe care nu-l mai văzusem de mulți ani? Nici una, nici alta – era directorul zonal al proiectului nostru, Chris White.

De ce era vizita lui atât de importantă pentru noi? În cadrul AFM, directorii zonali sunt membri ai echipei proiectului AFM la fel ca misionarii de carieră sau ca misionarii pe termen scurt. Ei oferă îndrumare, sprijin, rugăciuni și încurajare pentru fiecare proiect misionar pe care îl supravezează. Un director zonal supravezează mai multe proiecte AFM, uneori în țări diferite. Ei sunt cu adevărat o parte vitală a proiectelor AFM.

Altfel spus, directorii zonali vin cu un zâmbet prietenos în familiile misionare obosite, susțin conversația într-o limbă inteligibilă și aduc o perspectivă nouă asupra situațiilor aparent insurmontabile. Da, sunt administratori: au de completat documente, de scris e-mailuri și de participat la întâlniri. Dar mai presus de administratori, ei sunt în primul și în primul rând misionari - atât pentru misionarii de carieră și pe termen scurt din câmp cât și, prin aceștia, pentru localnicii pe care ei îi conduc la Hristos.

Iată cum am fost binecuvântați prin vizita lui Chris la proiectul din Japonia. Am discutat ore în șir, analizând informațiile culturale și spirituale pe care le-am adunat despre Japonia, beneficiind în același timp de perspectiva nouă și proaspătă a lui Chris asupra lucrurilor observate de el. Ne-a pus întrebări minuțioase, nu doar pentru a se asigura că ne facem partea de misionari AFM prin învățarea

limbii și înțelegerea culturii, ci și pentru a se asigura de sănătatea noastră spirituală, fizică, mentală și emoțională. De asemenea, Chris a fost reprezentantul nostru în diverse întâlniri cu administratorii Uniunii de conferințe din Japonia și ai Conferinței Japonia de Vest, ajutând la construirea unor relații solide și sănătoase între AFM și structurile existente ale bisericii.

Alături de activitatea sa administrativă și personală, Chris ne-a inspirat printr-o călătorie în vest, pentru a vedea locația viitoare a lucrării noastre din Japonia, în timpul căreia am vizitat locuri, ne-am rugat și am discutat despre modul în care Dumnezeu călăuzește proiectul din Japonia. Chris chiar a predicat, cu ajutorul unui interpret, într-o mică biserică AZS locală.

Pe lângă toate acestea, Chris ne-a adus articole personale de acasă. Am lăsat niște lucruri în depozit, iar Chris a avut amabilitatea să caute, să reîmpacheteze și să ne aducă un geamantan plin cu lucruri personale necesare. Și – comoara comorilor – înăuntru am găsit borcane de unt de arahide natural, cremos, o delicatessă care ne va oferi bucurie multe luni de acum înainte.

Fără directorii zonali, proiectele AFM ar pierde o parte din ceea ce le face atât de speciale. Suntem o familie de misionari risipită în toate colțurile lumii, toți lucrând împreună, folosindu-și darurile, timpul și talentele pentru a ajunge la cei ce nu au auzit Evanghelia cât mai rapid și mai eficient posibil. Vă mulțumim pentru sprijinul și rugăciunile voastre pentru fiecare membru al echipei AFM din întreaga lume.

MICHAEL & CAITLYN BABIENCO
(Proiectul Japonia)

DE ALISHA TAYLOR

COPILA ZEIȚĂ

Stăteam și ne uitam la fereastra de la etajul casei sofisticate – o casă construită din cărămizi roșii frumoase și lemn negru sculptat într-un mod complicat în jurul tuturor ușilor și ferestrelor. Fetița de la fereastră s-a prins de bare și s-a ridicat mai sus. Un murmur de bucurie s-a auzit în mulțimea recunoscătoare. Dar eu am simțit doar tristețe.

Pentru a afla mai multe despre cultura locală, clasa mea pentru studiul limbii a mers în excursie la unul dintre

palatele vechi. Complexul palatului includea mai multe temple, un palat vechi mare și locuința zeiței. Am pășit printr-o poartă sculptată într-o curte interioară a casei cu etaj. Ni s-a spus că, dacă zeița nu este ocupată, vine la fereastră timp de câteva minute la ora 11.

Sunt multe mituri asociate cu zeița. Unii spun că este una dintre multele încarnări ale unei zeități feminine de care am mai auzit. Există povești cum că ar fi omorât mulți oameni. Într-o

țară în care am petrecut ceva timp, încă cere sacrificii umane. Mitul spune că venea în fiecare seară și juca zaruri cu regele până când acestuia a început să îi placă de ea, apoi s-a supărat și a plecat, spunându-i regelui că nu se va mai întoarce niciodată, dar că se va încarna în trupul unei fete, iar el i se va putea închina.

Așa că tribul alege o fetiță în vârstă de trei ani sau mai mare. Este un proces lung de selecție. Fata trebuie să fie perfectă din punct de vedere fizic: păr

negru, ochi negri, fără cicatrici, fără sânge. Trebuie să poată sta nemișcată perioade lungi de timp. Trebuie să nu arate nicio frică. Dacă trece toate testele, este acceptată, iar zeița trăiește în ea. Din acel moment, fata va locui în această casă specială.

Picioarele ei nu au voie să atingă pământul, așa că este purtată oriunde are nevoie să meargă. Toți i se închină: familia ei, sătenii și oamenii din oraș. Chiar și noul președinte și prim ministrul vin să se încline în fața ei când își preiau îndatoririle oficiale. Nu are voie să vorbească cu nimeni din afara familiei ei. Nu are voie să zâmbească. Tot ce face este considerat a avea o semnificație uriașă: fiecare zâmbet, fiecare lacrimă sau orice agitație. În ziua în care are prima menstruație, nu se mai califică. Zeița pleacă. Trebuie să plece din acea casă și să se reîntoarcă la viața normală. O nouă fetiță este aleasă să-i ia locul.

Unii spun că este una dintre multele încarnări ale unei zeități feminine.

Îmbrăcată în haine de culoare roșie cu broderii de aur și multe lăntișoare de aur la gât, o fată de vreo opt ani apare la fereastră. Pe fruntea ei este pictat un ochi roșu, galben și negru. Ochii sunt subliniați de un strat gros de mascara neagră. Stă acolo nemișcată, cercetându-i pe toți cu privirea. Nu zâmbește și nu spune nimic. Vizitatorii stau în fața ei și rostesc urări. Ea stă acolo câteva secunde lungi, poate un minut. Apoi se agită și se mișcă și dintr-odată se trage în sus la fereastră. Mișcările îi sunt sacadate, aproape robotice. Oamenii murmură apreciativ. Eu nu rostesc urările religioase, nu murmur. Eu mă rog. Mă rog pentru această biată fetiță. Apoi, la fel de brusc cum a apărut, ea dispare, totul s-a terminat.

Plec întristată. Profesoara mea se uită la mine întrebător, pentru că sunt așa de tăcută. Mă gândesc la adolescența cu care am lucrat mai multe săptămâni când a fost posedată. Îmi amintesc că și mișcările ei erau aproape robotice. Îmi amintesc cât de cruzi erau demonii, cum nu o lăsau să mănânce sau să doarmă și purtarea ei sălbatică pentru mult timp.

Mă gândesc că Isus a venit să elibereze oamenii, chiar și pe fetița care nu știe că este în lanțuri. Așa că m-am rugat pentru ea. M-am rugat ca Isus să ajungă cumva la această fetiță, pentru ca ea să fie liberă în El.

ALISHA TAYLOR
(Proiectul Himadri)

IMPLICĂ-TE

Pe măsură ce citești paginile acestei reviste, Dumnezeu te cheamă și pe tine pentru a fi parte din lucrarea Lui. Indiferent de pregătire sau de circumstanțele actuale ale vieții tale, poți face o diferență eternă.

ROAGĂ-TE pentru misionarii noștri, pentru protecția, sănătatea, credința și curajul lor. Roagă-te pentru familiile lor și pentru avansarea lucrării lui Dumnezeu în locul în care ei servesc. De asemenea, roagă-te pentru oamenii ce nu au auzit încă vestea cea bună, care trăiesc în întineric, fără a-L cunoaște pe Cel ce este Lumina Lumii. Cere-I lui Dumnezeu să pregătească inimile lor și să ridice o armată de lucrători care vor merge la ei cu vestea salvării.

DĂRUIEȘTE financiar pentru a susține misiunea noastră. Poate nu vei servi ca misionar într-un proiect, însă poți deveni partenerul nostru prin a ne ajuta să trimitem mai mulți lucrători în câmpul misionar. Intră pe www.afmeu.org/give și donează online sau inițiază un transfer bancar folosind următoarele detalii:

Libra Internet Bank:
Nume: Asociația Adventist Frontier Missions Europe
Cont RON: RO39BREL0002003623490100
Cont EURO: RO55BREL0002003623490200
Cont USD: RO71BREL0002003623490300
Cod SWIFT: BRELROBUXXX

Banca Transilvania:
Nume: Asociația Adventist Frontier Missions Europe
Cont RON: RO18BTRLRONCRT0676277901
Cont EURO: RO65BTRLEURCRT0676277901
Cont USD: RO69BTRLUSD CRT0676277901
Cod SWIFT: BTRLR022

De asemenea, poți redirecționa 3,5% din impozitul tău pe venit completând un simplu formular în doar 2 minute. Poți găsi formularul la www.redirecționează.ro/afmeu sau ne poți contacta pentru mai multe detalii.

MERGI la cei ce nu au acces la Evanghelie și fii lumina ce îi îndreaptă către Isus. El a promis să fie lângă tine la fiecare pas. Dacă vrei să fi misionar, începe procesul de aplicație pe www.afmeu.org/go sau scrie-ne la adresa de email office@afmeu.org.

DE JOSHUA LEWIS

TE-A AJUTAT DUMNEZEU VREODATĂ?

„**A** făcut vreodată Dumnezeu ceva pentru voi într-un mod de necontestat?” am întrebat grupul de aproape 20 de muncitori care stăteau în jurul meu pe scânduri și găleți de vopsea răsturnate.

„Nu” a răspuns Tuahu. „Dumnezeul Islamului nu este așa. El nu interacționează cu oamenii.” Toahu este un uriaș, cu mâini de o forță înspăimântătoare și picioare ca niște stâlpi. Este amabil, cu pielea închisă la culoare, zgomotos și râde în permanență. Își iubește familia și țigările.

Privirea mea a cercetat fiecare față, căutând pe cineva care să răspundă.

Nima a adăugat: „Nu, nu L-am văzut niciodată pe Dumnezeu făcând ceva pentru mine.” Am primit mai multe astfel de răspunsuri și clătănări de cap în semn de aprobare.

Cu toții apreciasem participarea prietenoasă a muncitorilor care ne construiau casa la întâlnirile din fiecare dimineață pentru rugăciune și discuții.

Mi-am luat câteva secunde pentru a împărtăși ce a făcut Dumnezeu în viața mea. El mi-a schimbat inima când trăiam într-un mod egoist în America, unde sunt drumuri bune, și când nu voiam să vin în Cambodgia ca misionar și mi-a dat iubire pentru oameni. De asemenea, am povestit că îmi era foarte rușine să strâng fonduri, iar acum am un parteneriat frumos cu Dumnezeu și

cu oamenii care dăruiesc. Am povestit și două situații în care Dumnezeu a avut grijă de mine într-un mod incontestabil.

„Vă aude?” am întrebat. „Vă vorbește?”

„Da” a răspuns Toahu, „dar numai prin Coran, pe care nu pot să-l citesc, pentru că e în arabă.” Au râs cu toții.

Am luat de la ei multe sfaturi culturale, de exemplu că în Islam bărbații nu au voie să-și expună picioarele deasupra gleznelor și unghiul exact pe care trebuie să îl formeze umerii și genunchii pentru rugăciuni. La rândul meu, le-am spus că, în credința mea, Dumnezeu este numit Tată și iubește mult întreaga lume. Le-am mulțumit pentru lucrul lor și le-am spus că și eu îi iubesc pe toți.

Acum suntem în permisie, iar construcția casei este întreruptă și îmi lipsește foarte mult acest grup. Ne rugăm pentru cei care sunt interesați să afle ce spune Biblia despre Isus și despre învățarea altora. Așteptăm cu încredere ca Dumnezeu să creeze o mare mișcare în rândul oamenilor Marelui Râu, aducându-i la El. Timpul reînnoirii lui Isus e aproape. **CFM™**

**JOSHUA, STEPHANIE,
NATHAN ȘI ALYSSA LEWIS**
(Proiectul Poporul Marelui Râu)

DE AARON JONAS

PĂSTORUL DE PE CER

„Eu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile Mele și ele Mă cunosc pe Mine... Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor.” (Ioan 10:14, 16).

Povestea păstorului care caută oaia pierdută din turma sa de 100 de oi este o parabolă cunoscută. Dacă ați crescut în biserică, cu siguranță ați auzit-o de multe ori până acum.

Însă, conform versetelor din Ioan, Păstorul cel bun caută oile care nici măcar nu fac parte din turma Lui! El caută cu atenție, știind că ele îi vor recunoaște vocea.

De curând, Mariam ne-a căutat să ne povestească un vis:

„Assalamualaikum. În visul meu, am văzut o furtună în grădina mea. Am închis ferestrele și am mers la etaj să închid restul ferestrelor. Când m-am uitat pe fereastra din camera de sus, am văzut un cer albastru, senin și un bărbat cu o oaie care mergea pe cer. Nu era prea departe, pentru că am putut vedea cu ce era îmbrăcat. Presupun că acest bărbat este profetul Isa. El se uita în jos și căuta ceva. Ce înseamnă acest vis?”

Dumnezeu este la lucru, vorbindu-le bărbaților și femeilor care nu cunosc poveștile din Scriptură, știind că ei vor recunoaște vocea Sa când o aud. I-am explicat lui Mariam că, pentru cei care aleg să-L urmeze, El oferă această promisiune minunată:

„Oile mele cunosc glasul Meu; Eu le cunosc și ele mă urmează. Eu le dau viața veșnică spirituală și nu vor pieri niciodată. Nimeni nu le poate smulge din mâna Mea.” (Ioan 10:27, 28 parafrizat)

Rugați-vă pentru sora noastră Miriam, care acum răspunde acestei invitații și ia decizia de a-L urma pe Păstorul cel Bun.

Vă mulțumim pentru sprijinul vostru neobosit. Darurile voastre ne ajută să colaborăm cu Păstorul cel Bun și să găsim oile Sale. Mai sunt multe alte oi care nu sunt în staulul acesta. **AFM™**

**AARON, REBECCA
ȘI DOMINIC JONAS**

(Proiectul Reach Out, lansat în 2013)

LECTII DIN CONCEDIU DE MIDORI SLIGER

Oparte din concediul nostru a trecut și descoperim ce înseamnă să te simți fără casă în țara ta, petrecând patru luni într-un stil nomad, vizitând prietenii și susținătorii. Primul șoc a avut loc când am intrat într-un Walmart dintr-un mic oraș și toată familia s-a oprit în fața rafturilor pline cu produse. Uimit, Christian a șoptit: „Aici ai așa de multe lucruri pe care să cheltui banii!” Jason s-a întrebat dacă nu cumva în acel Walmart erau mai multe feluri de mărfuri decât în întreaga Papua Noua Guinee.

După câteva zile, ne-am adus aminte cât de complicat este aici mersul la biserică. Jason și cu mine aveam haine pentru Sabat în dulapul mamei lui, dar pentru copii a trebuit să cumpărăm totul: rochii, pulovere, ciorapi și pantofi de biserică pentru fiecare fată; iar pentru Christian pantaloni, curea, cămașă, cravată, șosete și pantofi eleganți. A vrut și un sacou de costum asortat! Când am ajuns la biserică, fetele au constatat că nu au poșete și agrafe. Să asiguri hainele și accesoriile potrivite pentru biserică în State e extenuant. Prin comparație, în Papua Noua Guinee mersul la biserică pare încântător de simplu!

Oriunde mergem, suntem uimiți când întâlnim sau auzim de frați și surori în Hristos care s-au rugat fără încetare pentru noi. La întâlnirile de rugăciune, este întotdeauna cineva care ridică mâna și spune: „Să nu uităm de misionarii noștri din Papua Noua Guinee.” Un prieten ne-a spus că copiii lui ne menționează de fiecare dată în rugăciunile familiei, după aproape cinci ani de când ne-am întâlnit ultima dată. Vă mulțumim tuturor pentru că ați citit acest articol și pentru interesul vostru pentru misionari și eforturile noastre de a predica Evanghelia. Cu adevărat, faptul că vedem interesul oamenilor pentru munca noastră și iubirea lor pentru cei pierduți este cel mai minunat lucru din concediul petrecut acasă. **AFM™**

**JASON, MIDORI, EVANGELINE,
CHRISTIAN ȘI VERITY SLIGER**
(Proiectul Gogodala, lansat în 2020)

CREDINȚA ÎN ACȚIUNE

„Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El și El
va lucra.” (Psalm 37:5)

Dați-mi voie să fiu sinceră: Uneori, ca părinte misionar, mă tem că copiii mei ar putea simți că nu le acordăm atenția sau timpul de care au nevoie. De multe ori, viața în câmpul misionar se desfășoară altfel decât ne-am fi așteptat. Când am ajuns prima dată în proiect, fiica noastră avea șapte ani, iar fiul nostru cel mic abia un an. Ne-am trezit într-o lume în care cultura, limba, mâncarea, prioritățile, toaletele, transportul, spitalele, câinii, ba chiar și bolile erau extrem de diferite de ceea ce cunoșteam noi, cu denumiri pe care nici nu le puteam pronunța. S-au întâmplat multe lucruri neașteptate și de multe ori am fost în prima linie, ceea ce ne-a răpit din timpul planificat cu copiii noștri.

Fiica noastră, acum în vârstă de opt ani, conduce închinarea familială de două ori pe săptămână. Nathan și cu mine acoperim celelalte zile. Aceste ocazii ne-au condus la discuții profunde despre Dumnezeu, chemarea Lui, misiunea noastră, ascultarea și planul Lui de mântuire. Studiem poveștile și versetele biblice, punând și răspunzând la întrebări sub călăuzirea Duhului Sfânt și cântăm imnuri în cele cinci limbi vorbite în satul nostru. În aceste momente, ne învățăm copiii cum să împărtășească Cuvântul lui Dumnezeu, demonstrând în același timp sensibilitate față de alte convingeri religioase.

În ciuda tuturor eforturilor noastre, uneori mă tem că, crescând în câmpul misionar, copiii mei s-ar putea simți neglijăți sau s-ar putea comporta nepotrivit mai târziu. Dar mă simt încurajată de promisiunea din Proverbe 22:6, care ne amintește de datoria noastră ca părinți de a ne învăța copiii căile Domnului: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea.”

Într-o vineri seara, dormeam după o zi obositoare și pregătirea închinării de Sabat pentru ziua următoare, când soțul meu a intrat în cameră și a spus: „Prietenul nostru de pe deal și-a luat viața.” Trezindu-mă la miezul nopții cu o astfel de veste, nu știam dacă este vis sau realitate. M-am ridicat pe pat, iar vestea m-a izbit ca o găleată de apă rece. Eram amândoi în stare de șoc. Un prieten misionar dintr-o altă țară sunase, întrebând dacă am putea să ne ocupăm de cele necesare, având în vedere durerea imensă, judecata și șocul suferite de biserică și de familie. Am plecat cu asigurarea că un specialist AFM ne va îndruma cum să ajutăm mai bine și cum să reacționăm în această situație, fiind prima dată când ne întâlneam cu un astfel de caz.

Așadar, în acea vineri noaptea, în timp ce copiii dormeau, am început să împachetăm și să ne pregătim să plecăm pe la 5:30 dimineața. Primul autobuz trebuia să treacă la 6:00, iar serviciul de înmormântare era programat la prânz. În zori, ne-am trezit. Copiii au trebuit să treacă de la haine subțiri la cele groase, pentru că la destinație, în munți, ne așteptau temperaturi sub 12 grade Celsius.

În timp ce așteptam în stația de autobuz, mintea mea era un tumult de emoții: tristețe, confuzie, negare, frustrare și epuizare. În cele din urmă, după mai mult de 30 de minute, a venit autobuzul. Din fericire, erau două locuri libere, un miracol având în vedere circumstanțele. În acest autobuz, proiectat pentru 34 de locuri, se înghesuiau mai mult de 70 de pasageri. Stând în picioare între cinci și opt ore, cu rucsacurile strânse în spate, clătînându-ne la fiecare oprire sau zdruncinătură de pe drumul accidentat, călătoria era departe de a fi plăcută. Am găsit un loc pe partea dreaptă din rândul al treilea și îl țineam în brațe pe bebelușul Liam, iar Arlene stătea în spatele nostru. Din când în când, așteptam și mă trezeam, ochii mi se închideau fără să-mi dau seama, legănată de mișcarea constantă a autobuzului.

Deodată, am auzit vocea fiicei mele Arlene discutând cu o doamnă: „Știi, Isus a luat parte la creațiune. El a făcut totul, inclusiv pe Adam și pe Eva. Ei nu au ascultat pentru că șarpele i-a mințit, iar ei L-au mințit pe Dumnezeu. Dar Isus îi iubea, așa că a venit ca un bebeluș, ca să ne ierte păcatele” a explicat ea cu entuziasm.

Intrigată, doamna a întrebat: „Oh, cum e posibil așa ceva?”

„Isus s-a născut și a fost botezat și a făcut multe minuni pentru oameni în timpul vieții Sale” a răspuns Arlene. „A trebuit să moară pe cruce pentru păcatele noastre. Doar dacă acceptăm jertfa Lui putem fi salvați.”

Curiozitatea femeii a crescut: „De unde știi tu toate astea?”

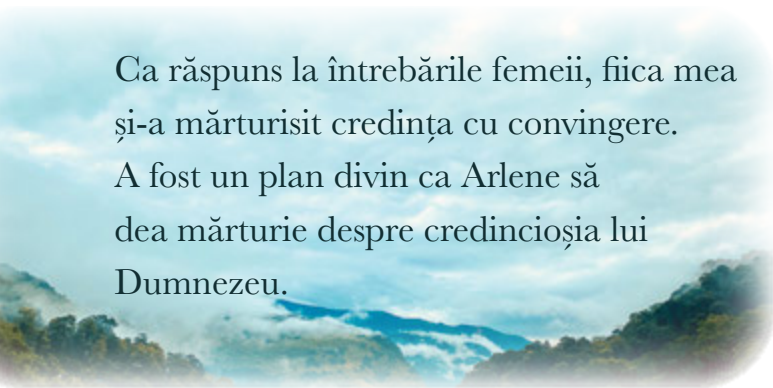
Am simțit o mare încântare în Domnul, dar și teamă în timp ce Arlene dădea mărturie în fața unei femei hinduse. Singura mea contribuție a fost o rugăciune tăcută pentru îndrumare divină pentru cuvintele lui Arlene.

„Scrie în Biblie” a spus Arlene cu convingere.

„Biblia e adevărată?” a întrebat femeia.

„Desigur, pot chiar să-ți spun primul verset: La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.” În timp ce discutau despre acest pasaj, Arlene

Ca răspuns la întrebările femeii, fiica mea și-a mărturisit credința cu convingere. A fost un plan divin ca Arlene să dea mărturie despre credincioșia lui Dumnezeu.

a spus: „Dumnezeu ne iubește așa de mult încât a făcut un sanctuar pentru a fi cu noi.” (Se referea la ceea ce învățase despre importanța Sanctuarului la ultima noastră întâlnire cu misionarii.)

Inima îmi bătea cu putere în timp ce ascultam această discuție profundă între fiica mea de opt ani și o femeie de o religie diferită.

„Te rogi?” a întrebat femeia.

„Desigur, mă rog și cânt imnuri. Ai vrea să mă rog pentru tine?” s-a oferit Arlene.

Doamna era impresionată și i-a cerut să se roage pentru un examen de angajare la care urma să meargă. Arlene a asigurat-o. „Dacă te rogi lui Dumnezeu, El te poate ajuta.” Și-au continuat discuția, iar eu mi-am continuat rugăciunile tăcute.

Apoi, Arlene a spus mai multe despre Isus. Botezul, minunile și învățăturile. Doamna era fascinată și a întrebat din nou: „De unde știi tu toate astea?”

„Scrie în Biblie” a răspuns din nou Arlene.

Interesul doamnei față de Biblie și de Arlene a crescut. Arlene i-a vorbit despre misiunea noastră pentru promovarea sănătății și a bunăstării, despre măsurarea tensiunii arteriale a oamenilor și testele de diabet, oferirea de tratamente și consiliere și rugăciunile pentru ei (evitând în mod discret să menționeze rolul nostru de misionari, din cauza restricțiilor religioase).

„Da, te rog să nu uiți să te rogi pentru mine” i-a spus tânăra doamnă. Apoi a întrebat-o pe fiica mea: „Cum te cheamă?” După ce Arlene i-a răspuns, discuția a continuat, revenind la esența acestei întâlniri divine într-un autobuz plin de pasageri.

„Știi, eu nu sunt creștină. Familia mea e hindusă. De când eram mică, părinții mei au avut convingeri diferite de cele ale rudelor noastre și de budism. Dar am auzit câte ceva despre creștini” a menționat doamna.

„Oh” a răspuns Arlene. „E în regulă; mai poți descoperi câte ceva despre Isus. Eu sunt adventistă de ziua a șaptea. Știi ce sunt adventiștii de ziua a șaptea?”

Intrigată, doamna a răspuns: „Nu, poți să-mi explici?”

Arlene a folosit ocazia de a vorbi despre ce înseamnă să fii adventist de ziua a șaptea. „Bine. Șapte se referă la numărul șapte, pentru că noi mergem la biserică în ziua a șaptea a săptămânii, Sabatul sau sâmbăta; Dumnezeu i-a dat lui Moise

cele zece porunci; acolo se vorbește despre Sabat. Iar adventist înseamnă că Isus se va întoarce.”

Eu jonglam între bebelușul Liam și trasul cu urechea la această discuție captivantă și aveam senzația că urmăresc un film fără deznodământ. Am continuat să mă rog ca Arlene să rostească cuvintele lui Dumnezeu. Ca răspuns la întrebările femeii, fiica mea și-a mărturisit credința cu convingere. A fost un plan divin ca Arlene să dea mărturie despre credincioșia lui Dumnezeu.

În timp ce ea își continua conversația, eu am meditat la povestea lui Moise, cea în care și-a ridicat mâinile în timpul luptei. Într-un mod asemănător, m-am rugat pentru Arlene ca Dumnezeu să îi dea cuvintele pe care acea tânără avea nevoie să le audă. Poate că și alți pasageri, care ascultau în tăcere, au fost atinși prin această conversație.

Am ajuns la destinație și, înainte de a pleca, fiica mea a încurajat-o pe tânăra doamnă să repete din nou versetul din Geneza 1:1. Să asist la modul în care fiica mea a împărtășit cu convingere cuvântul lui Dumnezeu a fost o experiență care m-a mișcat profund, ca misionar. Mi-a demonstrat că Dumnezeu se îngrijește de familia noastră și chiar îi folosește pe copiii noștri pentru slava Sa. Mi-a oferit încurajarea de a-mi lăsa copiii în mâna lui Dumnezeu și de a mă încrede în planul Său. Sunt recunoscătoare pentru amintirile pe care ni le construim ca familie. Într-o cultură în care femeile și copiii nu obișnuiesc să împărtășească cuvântul lui Dumnezeu, aceasta a fost o mărturie puternică pentru modul în care Dumnezeu se folosește de cei neînsemnați pentru a-și face cunoscute promisiunile.

Rugați-vă pentru prietenii noștri, pentru familia și biserica îndurerate. Rugați-vă pentru părinții și copiii misionari din întreaga lume, pentru femeia din autobuz și pentru ca toți, indiferent de vârstă, naționalitate sau sex să fie martori pentru Dumnezeu în orice colț al lumii. Așa cum ne amintește Ieremia 1:7 „Dar Domnul mi-a zis: Nu zice: Sunt un copil, căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite și vei spune tot ce-ți voi porunci.”

**NATHAN, HELEN,
ARLENE ȘI LIAM CASTILLO**
(Proiectul Himadri, lansat în 2022)

CEI MAI NOI MISIONARI PE TERMEN SCURT

CHRISTOPH KNAUSEDER

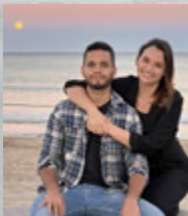
Numele meu este **Christoph Knauseder** și sunt din Austria. În ultimul meu an de liceu, Dumnezeu mi-a arătat dragostea Sa într-un mod minunat și nu am mai vrut să am ca obiectiv banii sau bogăția, ci împărtășirea dragostei

lui Dumnezeu cu oamenii. Împreună cu fratele meu mai mic ne doream să mergem în Africa ca ingineri și misionari. Din păcate, el a murit într-un accident de motocicletă.

Cu toate acestea, Dumnezeu m-a ținut strâns și mi-a arătat dragostea Sa din ce în ce mai mult. M-am botezat și am servit ca paramedic în Austria timp de nouă luni. Acum sunt la Școala Misionară Josia. Am aplicat și pentru o diplomă în inginerie industrială, însă Dumnezeu mi-a arătat prin Scripturi că nu mai este mult timp până când El se va întoarce.

Acum am decis să Îl slujesc pe Dumnezeu ca student misionar AFM.

Christoph va servi pentru un an de zile poporul Pnong din Cambodgia.

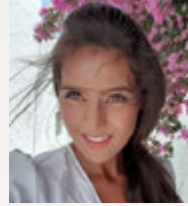
DEBORA ARRUDA SOARES ȘI VINICIUS RODRIGUES DOS SANTOS

Suntem **Vinicius și Débora**, pastor și medic, brazilieni care trăiesc în Spania. Suntem căsătoriți din 2019 și am simțit întotdeauna o dorință profundă de a ne dedica timpul și eforturile pentru a-i ajuta pe cei în nevoie. Credem că

scopul nostru este să Îi slujim pe ceilalți, iar prin slujire, putem împărtăși dragostea lui Dumnezeu cu cei care nu au mai experimentat-o niciodată, oriunde ne-am afla. Amândoi simțim nevoia să ieșim din zona noastră de confort și să facem mai mult; și credem că acum este momentul potrivit să acționăm. Deși este foarte dificil să ne lăsăm familia, locul de muncă și casa în urmă, înțelegem că planurile lui Dumnezeu pentru noi sunt mai mari decât ale noastre și vrem să trăim o viață de serviciu și de scop.

Ne simțim incredibil de binecuvântați și suntem încântați să contribuim la proiectul Palawan prin servicii medicale (Débora) și spirituale (Vinicius). Avem credința că Dumnezeu ne va oferi mijloacele, curajul și puterea necesare pentru a servi poporul Palawan în cel mai bun mod posibil. Răspunzând nevoilor lor fizice și spirituale, sperăm să Îi apropiem de Dumnezeu și, în același timp, să creștem în propria noastră călătorie ca creștini.

Debora și Vinicius vor sluji în cadrul proiectului Palawano în jungla din Filipine.

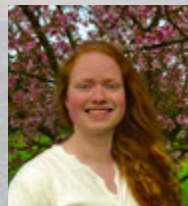

ELIZABETH KURATH ȘI LYDIA KIPPER

Numele meu este **Elizabeth**. M-am născut în Insulele Fiji și am crescut în Elveția. În copilăria mea timpurie, mama a plantat sămânța credinței în inima mea. Pe măsură ce am crescut, credința a rămas acolo, dar Dumnezeu nu era prioritatea mea. Trăiam după regulile mele egoiste și în compromis față de cuvântul Lui.

Prin intermediul fratelui meu vitreg, interesul meu pentru cuvântul lui Dumnezeu a devenit mai puternic. Mărturia tăcută a vieții sale credincioase, altruiste și evlavioase a avut un impact atât de mare asupra mea încât am fost inspirată să citesc Biblia. Am făcut cunoștință cu adevărurile prețioase ale lui Dumnezeu. Isus m-a eliberat din robia gândirii mele greșite și a dependențelor dăunătoare. Un an mai târziu, în 2021, am decis să mă botez și să împărtășesc cu alții speranța și bucuria mea nou descoperită în Hristos.

După ce am lucrat ca însoțitor de bord și profesor, m-am simțit chemată să fac ceva mai semnificativ. Dorința de a păși în credință și de a merge oriunde mă conduce Dumnezeu a devenit mai puternică. Dumnezeu a pus pe inima mea dorința de a vesti Evanghelia veșnică la "orice neam, seminție, limbă și popor" (Apocalipsa 14:6). Din nefericire, în lume există încă mii de grupuri de oameni care nu au auzit niciodată de Isus Hristos și nu au acces la Evanghelia.

Numele meu este **Lydia**.

Am crescut într-o familie adventistă din Danemarca, dar pe măsură ce am crescut, nu am fost foarte interesată de lucrarea misionară.

Cu toate acestea, Dumnezeu mi-a arătat ce contează cu adevărat în viață și că cel mai bun mod de a-mi folosi timpul, talentele și binecuvântările este să Îi slujesc pe alții și să le împărtășesc vestea bună despre Isus.

După ce mi-am predat viața Domnului, am experimentat credințioșia lui Dumnezeu, precum și bucuria și pacea pe care El le dă.

Am dorința de a împărtăși Evanghelia cu alții, astfel încât și ei să poată avea aceeași experiență.

În ultimii ani, Dumnezeu m-a pregătit să fiu dispusă să spun: "Iată-mă, Doamne, trimite-mă!" și să merg acolo unde El mă conduce.

Matei 9:37 spune: "Atunci El a zis ucenicilor Săi: "Cu adevărat, secerișul este mult, dar lucrătorii sunt puțini".

Am decis să fiu un lucrător pentru Dumnezeu și să-L las pe El să mă conducă acolo unde are nevoie de mine.

Elizabeth și Lydia vor servi pentru un an în cadrul proiectului Triburile de pe dealurile Ratanakiri din Cambodgia.

Lupta este a Domnului

DE HADASSAH SONG

“Dacă află că ești creștină probabil nu îți vor da voie să locuiești aici” a spus Henry. Henry și soția lui sunt un cuplu de creștini localnici, care locuiesc în orașul din apropierea satului Mingar. Henry face parte din același grup ca Mingar și celelalte sate din zonă și are experiența personală a ce înseamnă să fii creștin acolo. Pentru el, e dificil chiar și să meargă înapoi în satul lui din cauza persecuției verbale de care are parte

Gândurile nu-mi dădeau pace.

Conducătorii din Mingar aveau să-mi dea permisiunea să locuiesc acolo?

din cauza credinței. Zona este legată puternic de religiile locale, respinge și nu are încredere în creștini în general și în străini în special. Este evident că Satana luptă din greu să împiedice Evanghelia să pătrundă în aceste sate. Grupul de oameni Mingar este răspândit în aproximativ 12 sate de-a lungul aceleiași râu ca satul Mingar. În grupul lor etnic există doar șase sau șapte creștini, iar cei mai mulți dintre aceștia nu mai locuiesc acum în zonă și s-au convertit când locuiau în alte regiuni din Brahmland. Mingar are un templu prin care trece poteca ce duce în sat. Pereții acestuia sunt acoperiți de picturi ale zeilor

religiei lor. Mai multe stupas, clădiri în formă de cupolă, construite ca temple, înconjoară restul satului. Întinericul spiritual este palpabil în zonă. Călătoria spre Mingar nu s-a desfășurat conform planului. Trebuia să călătoresc cu un prieten, dar acest plan nu s-a mai realizat. Era prima dată când călătoream singură în acea zonă și mă simțeam intimidată. În plus, e la o distanță considerabilă față de zona în care locuiesc eu în capitală și călătoria se desfășoară în patru etape. Prima etapă este un zbor din capitală până la orașul principal din vest. Pentru a doua etapă, ai două opțiuni pentru a ajunge în munți: prinzi un zbor cu un avion mic de 18 locuri sau mergi cu autobuzul două zile. A treia etapă este o călătorie cu jeepul pe un drum accidentat și îngust de munte, din oraș până unde se termină drumul. De acolo, a patra și ultima etapă pentru a ajunge în Mingar se parcurge pe jos, prin munți. Știam că va fi nevoie să vorbesc cu conducătorii din Mingar și să le cer permisiunea pentru a locui acolo, iar gândul acesta mă speria. Dar am început imediat să observ că Dumnezeu e la lucru, conducând și aranjând lucrurile. În timp ce discutam cu Henry și soția lui, am putut să simt devotamentul lor și povara pe care o simțeau pentru a ajunge la poporul lor, dar am început să înțeleg mai bine și provocările cu care se confruntau și războiul spiritual din acea

zonă. Mai târziu, m-am întors la locul în care îmi petreceam noaptea și am încercat să dorm, dar gândurile nu-mi dădeau pace. Conducătorii din Mingar aveau să-mi dea permisiunea să locuiesc acolo? Era acesta planul lui Dumnezeu? Era o idee imposibilă? A doua zi a fost Sabat, așa că m-am rugat și m-am gândit mult timp. Duminică urma să merg la Mingar să discut cu conducătorii, așa că le-am trimis o solicitare donatorilor și partenerilor de rugăciune, cerându-le să se roage. Pe tot parcursul Sabatului și duminică dimineața, făgăduințele Bibliei mi-au oferit multă încurajare. „Așa vă vorbește Domnul: Nu vă temeți și nu vă înspăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu.” (2 Cronici 20:15) Această luptă pentru a duce Evanghelia în Mingar era a lui Dumnezeu, nu a mea. Lupta era treaba Lui, eu eram doar purtătorul Lui de cuvânt. Un alt verset, din 2 Cronici 14:11 a fost la fel de plin de putere: „Așa a chemat pe Domnul Dumnezeu lui și a zis: Doamne, numai Tu poți veni în ajutor celui slab ca și celui tare: vino în ajutorul nostru, Doamne Dumnezeu nostru! Căci pe Tine ne sprijinim și în Numele Tău am venit împotriva acestei mulțimi. Doamne, Tu ești Dumnezeu nostru: să nu iasă biruitor omul împotriva Ta!” Călătorind spre Mingar duminică dimineața, am simțit pace și nerăbdarea

de a vedea ce avea să facă Dumnezeu. Dar pe măsură ce urcam, am ajuns în locul din care puteam să văd Mingar și am început să fiu agitată și intimidată. Am continuat să recit versete biblice, rugându-mă mai stăruitor și invitând un prieten să mi se alăture în rugăciune. Odată ajunsă în Mingar, am mers la biroul local și am așteptat să vorbesc cu conducătorul local. Bărbatul cu care trebuia să vorbesc era plecat într-un alt sat, dar secretarul lui era acolo și mi-a spus că pot discuta cu el. M-am prezentat și i-am spus că aș dori permisiunea să locuiesc în Mingar, să predau ore de limba engleză la școală și să fac unele activități medicale. El mi-a răspuns foarte nonșalant „Bine” și mi-a spus că mă va conduce să vorbesc cu conducătorii școlii. În timp ce așteptam directorul, am vorbit cu unii dintre profesori. Când a ajuns directorul, am discutat din nou despre ce voiam să fac și, cu toate că am avut parte de câteva priviri nedumerite și expresii suspicioase, mi-au spus că eram binevenită și mi-au oferit un loc unde să locuiesc. Slavă Domnului!

Când am plecat din sat mai târziu în aceea zi, cântam laude Domnului. Un imn care îmi revenea în minte în mod repetat era *Lupta este a Domnului*.

*Îmbrăcați în armura cerească, vom intra în țara promisă,
Lupta este a Domnului!
Nicio armă nu ne va sta împotrivă,
Lupta este a Domnului!
Slava, cinstea, puterea și tăria sunt ale Domnului!*

El Și-a arătat puterea în atât de multe moduri în acea călătorie. A lucrat la mințile conducătorilor din Mingar și a câștigat aceea luptă. M-a învățat un nivel mai profund de dependență față de El și de încredere în puterea Lui. Rugați-vă împreună cu mine pentru Mingar și pentru întregul grup de oameni de acolo. Lucrarea care trebuie făcută este uriașă și va fi îndeplinită doar prin puterea lui Dumnezeu și influența Duhului Său cel Sfânt.

HADASSAH SONG
(Proiectul Brahmi)

www.afmeu.org

DE ANDY MURPHY

Frizerii și planuri divine

Planurile divine iau toate formele și mărimile. De curând, am experimentat providența lui Dumnezeu când am mers să mă tund.

Am mai fost la un alt frizer mai înainte și a ieșit destul de bine, așa că am luat-o în aceea direcție, dar am constatat că frizeria nu era deschisă.

Mai devreme în aceea zi, avusesem de rezolvat ceva într-o zonă diferită a orașului, unde am observat o altă frizerie. Așa că m-am dus acolo. Probabil că erau multe frizerii mai aproape, dar eu nu le știam.

La scurt timp după ce am ajuns acolo, îmi așteptam rândul când a intrat un alt domn cu doi copii.

Imediat ce m-a zărit, băiatul mi s-a adresat într-o engleză perfectă, prezentându-se și întrebându-mă de unde sunt. În curând, discutam cu tatăl, despre care am aflat că a petrecut o perioadă în Statele Unite și care vorbea perfect limba engleză. Copiii lui, gemeni, au cam aceeași vârstă ca și copiii mei și vorbesc engleza mai bine decât limba locală. Tatăl a spus că i-ar plăcea să ne întâlnim pentru ca copiii să se joace împreună și să-și facă prieteni cu care se pot înțelege mai bine.

Am considerat acest lucru un plan divin. Rugați-vă să avem posibilitatea de a-L prezenta pe Isus acestui om și familiei sale. **AFME™**

ANDY, MARY, JOHN ȘI GRACE MURPHY
(Proiectul Tai-Kadai, lansat în 2012)

AFRICA

DE ALI BROOKS

Ospitalitatea Fulani

“**A**veți doar două opțiuni, spune el. Lăsați-l să taie o capră și să v-o servească la cină sau mâine veți lua cu voi capra vie” mi-a tradus Joanne.

Am clipit... și am început imediat să protestez: „Nu, cum am putea să luăm acum o capră de la voi? Voi sunteți cei care își plâng singurul fiu! Noi am venit să vă oferim VOUĂ mângâiere, nu să primim daruri.”

„Insist!” a stăruit bărbatul Fulani. „Ați venit la ușa mea să vă prezentați condoleanțele. Veți rămâne mereu în inima noastră datorită acestui gest. Singurul mod prin care vă pot arăta o mică parte din ce înseamnă acest lucru pentru mine este să vă dau una dintre caprele mele.”

Cuvintele prietenului meu erau pline de emoție și stăruință și mi-am dat seama că nu am cum să câștig această confruntare. În mod ironic, întreaga

conversație cu el avusese loc cu o poartă de lemn ridicată între noi, pe pământ. Nu ne vedeam unul pe celălalt.

M-am alăturat misionarelor pe termen scurt Eliza și Joanne și femeilor din familie, stând în cerc și împărțind o masă comună simplă din pastă de porumb și legume amare dintr-o farfurie. În cultura Fulani, femeile nu pot fi privite de bărbați în timp ce mănâncă.

Femeile și fetele din jurul meu au zâmbit, au chicotit și au ascultat cum am încercat să îl conving pe acel bărbat. Lacrimile îmi umpleau ochii, în întunericul serii. În timp ce eu eram plecată la o conferință medicală de câteva săptămâni, acest bărbat își pierduse fiul în vârstă de 14 ani, care căzuse dintr-un copac de mango. Înainte de această tragedie, o consultasem pe soția lui, după nouă ani de infertilitate. Fiica lor a rămas acum singurul lor copil.

Soția lui ne-a povestit întâmplarea, acoperindu-și pe cât posibil fața, pentru a-și ascunde emoțiile.

„În acea zi, fiul meu a trecut pe la cortul nostru să îmi spună că îi e foame. I-am spus că îi pregătesc ceva de mâncare. A mers să se joace puțin până când masa avea să fie gata. Dar, după câteva minute, sora lui m-a strigat disperată, spunându-mi că a căzut. Ne-am dat seama că e grav, dar am încercat totuși să îl ducem cu motocicleta la spital. Doctorul ne-a spus că e prea grav și nu-l poate ajuta, așa că l-am adus să moară acasă.”

La întoarcerea mea, am venit în sat cât de repede am putut. Bărbații Fulani și-au petrecut seara povestindu-mi problemele lor din acest anotimp secetos. Nu mai avuseseră niciodată un an așa de greu. Multe dintre animalele lor muriseră de foame, fiind prea slăbite.

Și totuși, acest tată îndurerat insista să ne dea capra lui și stăruia să îi facem onoarea să dormim lângă casa lui, deși de obicei dormeam lângă casa șefului. El a întins cea mai bună rogojină și cel mai bun covor ca să dormim pe ele, spunând: „Ali aici, Eliza aici și Joanne aici”, iar pentru el a întins un sac pentru orez gol pe care să își petreacă noaptea.

Acești oameni înțeleg ospitalitatea într-un mod mult mai profund decât noi, în Statele Unite sau în alte părți ale lumii. Pot fi așa de rezervați în manifestările lor, și totuși să împărtășească atât de mult odată ce încrederea a fost câștigată. Chiar în cadrul familiilor, deseori trebuie să cauți un loc izolat pentru a pune întrebări sau a consulta pe cineva, pentru că le este prea rușine să îmi spună care e problema în fața celorlalți. Și totuși, sunt neașteptat de elocvenți prin cuvinte atunci când un vâl sau o poartă de lemn le ascunde fața.

Vă mulțumim pentru rugăciunile voastre neîncetate pentru proiectul Fulani.

ALI BROOKS
(Proiectul Fulani)

„AVEȚI DOAR
DOUĂ OPȚIUNI,
SPUNE EL.
LĂSAȚI-L SĂ
TAIE O CAPRĂ
ȘI SĂ V-O
SERVEASCĂ
LA CINĂ SAU
MÂINE VEȚI
LUA CU VOI
CAPRA VIE”
MI-A TRADUS
JOANNE.

DE VANUS DIAS

Micii misionari

Când ne-am hotărât să lucrăm în Guinea-Bissau, cea mai mare preocupare a noastră au fost copiii. Cum putem să-i protejăm? Vor reuși să-și facă prieteni? Se vor putea adapta acolo? Dacă aveți copii, puteți înțelege.

În Guinea-Bissau, copiii străini sunt ușor de observat și reprezintă ținta curiozității, în special din partea

altor copii. Când ne-am mutat în cartierul Antula, casa noastră s-a umplut imediat de copii care voiau să-i cunoască pe micuții noștri, Matheus (3 ani) și Manuela (1 an).

Un copil pe nume Campi (7 ani) era mai mereu la noi acasă, jucându-se cu Matheus și Manuela. Venea pe la 11 dimineața și stătea cu noi până la

4 sau 5 după amiaza. Matheus și Campi au devenit prieteni buni. În fiecare zi, Matheus se uita la filme biblice și asculta muzică cu Campi. Ne-am dat seama că Dumnezeu nu îi oferise doar un nou prieten lui Matheus, ci ne arăta că nu există o limită de vârstă pentru a deveni misionar.

După un timp, am început să ne întâlnim într-un mic grup vinerea, iar Campi era prezent. După aceea, am început un mic grup pentru copii, iar Campi era din nou prezent. Când am deschis Clubul de Aventură, anul următor, Campi era prezent, iar acum este foarte activ la exploratori și le predică părinților lui cuvântul lui Dumnezeu. De multe ori, își invită părinții la biserică. Încercăm să ne împrietenim cu familia lui. Credem că Campi se va boteza foarte curând și va fi o mare binecuvântare pentru alții.

Îi mulțumim lui Dumnezeu că ne-a ajutat să înțelegem că El are grijă de copiii noștri. De asemenea, Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru oportunitatea de a ne vedea copiii crescând ca misionari. Astăzi, e evident pentru mine că Dumnezeu nu m-a chemat doar pe mine în lucrare, ci a chemat și a înzestrat întreaga mea familie să fie o lumină în lume.

Rugați-vă pentru copiii din Guinea-Bissau și pentru micii misionari din întreaga lume.

VANIUS ȘI ELISABETE DIAS
(Proiectul Bissau, lansat în 2011)

MUTAREA COPIILOR MISIONARI

Sunt Sam, cel mai mare dintre copiii familiei Reynolds. Suntem o familie misionară. Am unsprezece ani. Am doi frați mai mici - Justin de opt ani și Jacob de trei ani. Micuța noastră surioară se numește Sia.

Sosirea noastră în Statele Unite a fost un moment de bucurie, dar și de tristețe. Tristețe pentru că am lăsat totul în urmă. Ne-am lăsat bunicii, prietenii și cultura pentru a începe o nouă viață. Dar și bucurie pentru că am fost încântați să avem prieteni noi și o viață nouă.

Am ajuns în Michigan pe 25 mai 2023.

La trei săptămâni după sosirea noastră s-a născut Sia. Bucuria noastră a fost deplină.

Chiar aveam nevoie de o fată în familia noastră. Am fost, de asemenea, ușurați pentru că Sia s-a născut acolo unde nu este malarie. Noi, băieții, am avut amândoi malarie la vârsta de o săptămână. Micuța este sănătoasă.

Ne-am confruntat rapid cu un șoc cultural. Acasă, obișnuim să explorăm satul și câmpurile cu prietenii noștri. Aici, în America, nu aveam prieteni cu care să alergăm și să ne jucăm pentru că copiii de aici nu înțelegeau limba noastră. Mâncarea de aici este, de asemenea, foarte diferită de cea de acasă.

Destul de repede am început școala, dar pentru că nimeni nu putea înțelege limba noastră, uneori plângeam în clasă din cauză că nu eram înțeleși și nu înțelegeam.

Când le-am explicat părinților noștri prin ce trecem la școală, ne-au spus de fiecare dată să fim curajoși pentru că acesta este prețul pe care trebuie să-l plătim fiind copii de misionari.

Îmi amintesc că într-o zi, profesorul lui Justin le-a trimis un e-mail părinților noștri spunându-le că nu știe cum să-l ajute să înțeleagă lecțiile. Mama a răspuns: „Ai răbdare cu el. Se va adapta după o vreme.” Ca să spun adevărul, nu eram pregătiți pentru această situație, dar tot ceea ce face Domnul este bine.

După șase luni de adaptare, am început să înțelegem limba, ne-am făcut noi prieteni, ne-am obișnuit cu mâncarea diferită și am devenit mai activi la școală. În aprilie, Jacob și cu mine ne-am sărbătorit ziua de naștere cu prietenii și profesorii noștri. A fost minunat să simt din nou bucuria de a avea prieteni.

Înțelegem că Domnul nu ne-a chemat la lucruri ușoare, dar cu ajutorul Său, vom putea depăși toate încercările care ne stau înaintea.

Suntem copii de misionari și dorim să ne susținem părinții, făcând tot ce ne stă în putință. Rugați-vă pentru noi acum când ne pregătim cu nerăbdare să ne facem noi prieteni în Africa Centrală. Rugați-vă ca noi să împărtășim dragostea lui Isus cu ei și ca familiile lor să dorească să audă despre Isus de la părinții noștri.

— Sam Reynolds

**JOE, JOANNA, SAM, JUSTIN,
JACOB ȘI SIA REYNOLDS**
Candidați Misionari Voluntari
(Proiectul Animistii din Africa Centrală)

DE FERNAND BONNET

UN ATAC JIHADIST ȘOCHEAZĂ ȘATUL BANCOUMANA

5 martie 2024 a fost o noapte întunecată în satul Bancoumana din Mali. În jurul orei 12.30, comunitatea a fost zguduită de un atac brusc al unui număr necunoscut de *jihadisti* (teroriști). Interesant, nici o casă civilă nu a fost atacată direct. Obiectivul lor principal a fost clar - jandarmii care stau zilnic pe marginea drumului pentru a controla vehiculele în tranzit. Din fericire pentru ei, niciunul nu era la serviciu atunci, și nimeni nu a fost rănit. În general, forțele de securitate din Mali sunt ținta principală a grupurilor teroriste, deoarece teroriștii încearcă în mod constant să destabilizeze întreaga națiune, câștigând mai întâi controlul asupra mecanismului său de apărare. Dar Bancoumana era una dintre zonele cel mai puțin susceptibile de a fi ținta unui atac *jihadist*.

Când am auzit împușcături în acea noapte, le-am confundat cu un foc de artificii. Dar apoi, percepția mea s-a schimbat rapid pe măsură ce orașul se umplea de sunetele unei zone de război.

Vrrrrrrrrrr... Clic clac Crrrrrr... se auzea sunetul mitralierelor peste tot în sat, în timp ce strigătele puternice de „Allahu Akbar” răsunau în jur. Prin fereastra mea, puteam vedea reflexia unui foc mare pe cer, venind din direcția postului de lucru al jandarmilor și fum puternic deasupra. Părea un vis sau un film; dar cu toate acestea, realitatea momentului a fost clară: era un atac terorist în direct, iar viețile noastre erau în joc. Afară, la baie, am auzit câini lătrând și alergând prin cartier și șuieratul gloanțelor care îmi zburau pe deasupra capului, deoarece majoritatea toaletelor din Mali nu au acoperiș.

După aproximativ o oră, teroriștii și-au încetat ostilitățile și au plecat spre o destinație necunoscută, lăsând în urmă inimile bătând frenetic. După o vreme, câțiva curioși s-au apropiat cu grijă de locul atacului. Jandarmi îmbrăcați în haine civile au venit și ei să facă observații. Un grup de tineri a apărut la fața locului, fiecare povestind propria versiune a atacului. Jandarmii s-au săturat să-i asculte și au început să împrăștie populația, ordonându-le tuturor să plece imediat, deoarece unii oameni începuseră să adune cartușele teroriștilor. Forțele de securitate nu au fost încântate de acest lucru.

Potrivit raportului jandarmilor, atacatorii au furat una din cele două motociclete ale jandarmilor și au ars-o pe cealaltă la fața locului. Bancoumana a fost cu adevărat luată cu asalt în acea noapte.

Fernand Bonnet este un evanghelist local la Proiectul Mali.

Dimineața, postul de jandarmi a devenit o atracție turistică, oameni de toate vârstele înghesuindu-se să vadă urmările atacului nocturn. La aproximativ 8:45 dimineața, trei camioane militare din Bamako, pline de militari, au sosit și s-au grăbit spre nord-vest în căutarea teroriștilor. Căutarea lor nu a dat nici un rezultat.

Am discutat cu un fost prezentator al unui post de radio creștin despre atac, iar el ne-a sfătuit să evităm discuțiile despre eveniment cu persoanele cu care nu avem o relație apropiată, mai exact cu cei care nu sunt membri ai bisericii noastre. Potrivit acestuia, mulți dintre acești teroriști s-au infiltrat în comunități și colectează informații, asociindu-se cu oamenii și apoi raportând grupurilor lor. O persoană ar putea vorbi cu un jihadist, cu reprezentantul sau cu corespondentul lor fără să suspecteze acest lucru; prin urmare, am primit un îndemn la precauție: „Nu vă angajați în dezbaterile problemei jihadiștilor cu necredincioșii.” Frați și surori în Hristos, acest articol nu este scris pentru a speria pe nimeni sau pentru a descuraja oamenii să se angajeze pe deplin în lucrarea lui Dumnezeu în zone precum Bancoumana.

Da, ei doresc cu disperare să preia guvernul din Mali și să declare oficial națiunea ca stat islamic. Da, vor să implementeze legea Sharia și să îi oblige pe toți să devină

musulmani. În întreaga lume, „Allahu Akbar” („Dumnezeu este cel mai mare”) este o frază rostită de obicei într-un atac deschis sau subtil împotriva creștinilor sau a credinței creștine. Comunitatea creștină a avut întotdeauna dificultăți în întreaga istorie evanghelică, iar predicarea Evangheliei vine cu un preț; Biblia și istoria creștină sunt martori în acest sens.

Adevărul mântuirii găsit numai în Hristos (Fapte 4:12) este în mod inerent plin de pericole într-o lume întunecată, care a respins adevărata Lumină, Isus Hristos (John 1:9). Am fost întotdeauna în pericol în multe locuri, dar Domnul este cu noi (Ioan 16:33; Matei 24:9, și Matei 10:16); aceste versete și multe altele se referă nu numai la anumite locuri din lume, ci și la întreaga planetă.

Rugați-vă pentru pace și siguranță în Bancoumana, Kangaba și Mali.

Domnul să vă binecuvânteze din belșug! **AFMEU™**

SETH, SONYA, LUKE ȘI LILY MILLER
(Proiectul Mali)

DE GABRIELLA LINCOLN

Bunătatea deschide calea

Tiiit! Buf!

Mousa s-a trezit răsucit și blocat sub motocicletă. Între timp, se adunase o mulțime de oameni. După ce a fost scos de acolo, Mousa și ceilalți și-au dat seama că piciorul lui suferise o fractură teribilă. În curând a fost dus la spital pentru intervenția chirurgicală și apoi a rămas internat.

În această regiune din vestul Africii, familia pacientului are multe responsabilități. Spitalul nu îi oferă mâncare pacientului. Aceasta este treaba familiei. De asemenea, medicul prescrie medicamentele, dar ele trebuie cumpărate de familie de la farmacie și aduse la spital pentru a fi administrate. Dacă familia nu își permite să cumpere medicamentele, pacientul nu le primește. Mousa este un bărbat necăsătorit, de vârstă mijlocie, dintr-o familie musulmană. El se aștepta ca familia extinsă să îl ajute în acest moment dificil. Dar membrii familiei nu au venit. În schimb, creștinii au observat nevoile lui. Ei i-au adus mâncare gătită acasă și i-au plătit medicamentele. Când a fost externat, după mult timp petrecut în spital, o familie

creștină l-a luat acasă. A primit îngrijirea plină de iubire și sprijinul lor, iar spiritul creștin, plin de bunătate al familiei l-a impresionat profund pe Mousa.

După o perioadă de trei luni petrecută cu această familie creștină, el s-a simțit din nou capabil să se descurce pe cont propriu. A început un studiu comparativ al islamului și creștinismului. După acest studiu, și-a predat inima lui Hristos și a devenit un creștin puternic. Astăzi, Mousa are o platformă online pentru rețele sociale. Peste 600 de participanți ascultă și contribuie la discuții. Pentru a-și păstra publicul, Mousa, în mod înțelept, nu își declară credința creștină, ci spune „Noi suntem _____ (indicând numele grupului lor etnic african). Suntem aici cu scopul de a elimina religia falsă din grupul nostru etnic african. Dacă cercetați cu atenție, veți descoperi adevărul.”

Fie ca spiritul iubitor și plin de bunătate al lui Hristos să radieze din noi, astfel încât ceilalți să îl vadă pe Isus. **AFMEU™**

GABRIELLA LINCOLN
(Proiectul Sahara, lansat în 2018)

DE SUZY BALDWIN

Roadele botezului

Treizeci și una de persoane au decis să înceapă o viață nouă cu Dumnezeu.

Lucrarea lui Dumnezeu în grupurile Gouandé, Tetonga și Tanguieta este prosperă și, timp de două zile, grupul nostru a golit și a uscat heleșteul din ciment de la sediul proiectului și l-a umplut cu apă curată, pregătindu-l pentru botez. Sezonul ploios nu a început încă, așa că pâraiele și râurile au puțină apă. Având în vedere că grupurile locuiesc departe și în direcții diferite, a fost mai ușor să aducem pastorul la sediul proiectului pentru a boteza oamenii veniți din toate acele sate.

În acea dimineață, Fidel a mers cu camioneta la Gouandé, un drum de o oră și jumătate, ca să aducă grupurile de candidați. După aceea, Fidel a mers la intersecția drumului către celălalt sat, la o depărtare de aproximativ

15 mile, și i-a luat pe toți cei care ajunseseră la drumul principal – în realitate, un drum atât de plin de gropi, încât de obicei e mai bine să mergi prin șanț. Între timp, eu am plecat din orașul în care locuim, l-am luat pe pastorul care venea dintr-un alt oraș, aflat la o distanță de patru ore, și am ajuns acasă cam în același timp cu Fidel.

După ce am verificat că toți candidații la botez au ajuns, pastorul i-a adunat și le-a vorbit despre viața creștină, asigurându-se că fiecare dintre ei înțelege angajamentul pe care și-l asumă pentru o nouă viață cu Dumnezeu. Am cântat împreună în limba lor, apoi am luat două scaune de lemn care trebuiau să ne servească drept scară, am parcurs scurta distanță până la heleșteu și am așezat unul dintre scaune în exterior, iar pe celălalt în interior.

Pastorul a intrat în heleșteu și a început botezul, în timp ce un roi de albine bâzâiau la picioarele noastre, încântate (cred) să bea apă din scurgerea heleșteului. Albinele nu ne-au deranjat, iar noi n-am avut deloc intenția de a le deranja pe ele.

În timp ce candidații intrau și ieșeau din heleșteu, noi, vorbitori de franceză, am cântat imnuri, eu am făcut poze, iar Basil a filmat evenimentul. După ce toți au fost botezați, am immortalizat momentul făcând fotografii cu evanghelistul și cu pastorul.

În curând, membrii grupului Tanguieta au venit (de la o distanță de patru mile) cu mâncarea pregătită pentru noi toți. Între timp, se făcea din ce în ce mai cald. Am mers împreună cu două femei în casă, să discutăm despre Clubul de Licurici și Școala de Sabat. Era atât de cald și de umed încât eram mai ude decât dacă am fi ieșit de la duș, așa că ne-am grăbit afară să ne răcorim. După ce am servit masa, Fidel și cu mine ne-am adunat grupurile pentru a le duce înapoi acasă.

Îl laudăm pe Domnul pentru harul Lui manifestat în aceste botezuri și pentru călătoria în siguranță a tuturor. Vă mulțumim că susțineți lucrarea lui Dumnezeu în proiectul Pendjari.

AFI™

**SUZY ȘI FIDEL BALDWIN-
NOUTEHOU**

(Proiectul Pendjari, lansat în 1999)

EUROASIA

“**V**ăd că ai luat una din cărțile noastre. Ai citit-o?” am întrebat. Eram în biroul contabilului din

clădirea în care se află biserica noastră. Pentru americani, poate părea ciudat să-și imagineze o biserică într-o clădire de birouri. Eram în Europa când am mers pentru prima dată la biserică într-o clădire de birouri. M-am simțit diferit, dar dacă mergi acolo săptămână după săptămână și te bucuri de experiențe spirituale, începi să te simți confortabil.

În clădirea noastră există mai multe birouri, iar o persoană desemnată gestionează problemele generale ale clădirii. În clădirea noastră, managerul clădirii este contabil. Îl căutasem pentru a primi factura care ne revenea pentru reparațiile clădirii. Îl contactasem telefonic și prin mesaje, dar tot nu primisem factura. M-am dus personal.

De obicei, biroul are două contabile care lucrează la recepție. Una dintre ele se îmbracă în stilul musulman specific, iar cealaltă nu. Dar, de data aceasta, era doar

femeia cu capul neacoperit. I-am spus problema mea și și-a notat-o, pentru că administratorul clădirii nu era la birou. Și atunci am observat cartea noastră, Povestea lui Isus, pe biroul ei.

În fața bisericii noastre, în holul liftului, avem expuse pliante și cărți gratuite. Ea a luat cartea de acolo.

„Nu, încă n-am citit-o, dar vreau s-o citesc. Fiul și soția fratelui meu au devenit creștini și vreau să învăț mai multe despre aceasta” mi-a răspuns femeia. „Le-am spus că avem o biserică în clădirea noastră.”

„Există o serie de credințe în lumea creștină și, din păcate, anumite grupuri sunt implicate în politică” i-am spus. Am accentuat acest lucru pentru că cei mai mulți oameni din Turcia percep creștinismul prin prisma politiciii. „Noi credem că religia și politica trebuie să rămână separate. Și în lumea musulmană, și în cea creștină, când religia se amestecă cu politica, de obicei urmează persecuție.”

„Da” a răspuns ea. „Vedem în Turcia schimbarea către un stat islamic. Când

eram la școală, aveam ore de religie, dar aveau un caracter mai general. Acum îi învață pe copii cum să practice rugăciunile islamice și alte lucruri asemănătoare. Eu am crescut cu o perspectivă mai ateistă.”

„Avem și alte cărți dacă ai nevoie” am adăugat.

În cele *Zece zile de rugăciune* de la începutul anului, ne-am rugat pentru oamenii care lucrează în clădirea noastră. Mă bucur pentru această dovadă a intervenției lui Dumnezeu, care a fost posibilă doar pentru că Dumnezeu a condus momentul vizitei mele. Dacă cealaltă angajată ar fi fost prezentă, probabil că această doamnă nu s-ar fi simțit confortabil să discute cu mine. Vă mulțumesc pentru rugăciunile voastre pentru această femeie și pentru distribuția literaturii noastre. **AFMEU™**

JOHN ȘI MARY SMITH
(Proiectul Turcia, lansat în 2004)

A dramatic scene set in a room with bright light streaming through a window. A woman in a long, flowing white dress is in the center, her back to the camera, reaching out towards a man. The man, dressed in a dark suit, is on the right, looking towards the woman. The lighting creates strong highlights and deep shadows, emphasizing the textures of the clothing and the emotional intensity of the moment.

În timp ce Iris povestea
visul, am simțit că Duhul
Domnului îmi spune că
nu i-a fost trimis doar ei.

DE MALACHI COAL

ÎN SPATELE VĂLULUI

Unii oameni au privilegiul de a avea experiențe supranaturale.

Aceste evenimente ne pot întări credința. Ele ne amintesc că ceea ce citim în Cuvântul lui Dumnezeu și simțim în inimile noastre este real.

De ce acest lucru li se întâmplă doar unora, iar altora nu? Motivele par destul de neclare și, deși am putea indica câteva dintre ele, adevărul este că doar Dumnezeu știe cine ar beneficia de o astfel de experiență și cine nu.

Așadar, Isus nu a făcut nicio minune înaintea lui Irod, pentru că îi cunoștea inima. Iar lui Toma i-a spus: „Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!” (Ioan 20:29). Cu toate acestea, uneori au loc experiențe supranaturale.

Iris este o astfel de persoană. La începutul transformării ei, a avut vise despre Isus. Apoi, într-o zi, El a intrat în camera ei și i-a vorbit. El i-a trimis prietenei ei un vis pe care să i-l împărtășească. Toate acestea aveau un scop - Dumnezeu îi cunoștea inima și știa că ea avea nevoie de toate aceste experiențe.

Iris locuiește cu mama ei și are o fiică care trăiește într-un alt oraș. Nici mama, nici fiica ei nu sunt credincioase, iar acest lucru reprezintă o povară pentru ea. În ciuda faptului că are o familie în biserica din orașul ei și o prietenă creștină apropiată acolo, precum și pe noi, ea se luptă cu disperarea. De curând, mi-a relatat o experiență pe care a avut-o.

„Nu am putut dormi toată noaptea, ca și cum ceva mă ținea trează. Apoi, dintr-o dată, nu am mai putut să stau trează, ca și cum ceva mă trăgea la somn. Apoi, în visul meu, eram în camera mea și am auzit un zgomot puternic afară. Patul a început să tremure și m-am speriat foarte tare. Simțeam că este un atac supranatural, și dintr-o dată,

nu mi-am mai putut mișca corpul. Așa că am început să strig: „Crucea lui Isus! Ridic crucea împotriva ta, pleacă de aici!”

Imediat, a apărut un vâl, ca și cum ar fi fost pus în fața luminii slabe a lunii. În spatele vâlului, două persoane se luptau, dar picioarele lor nu atingeau pământul. Ființa care stătea cu spatele spre mine era îmbrăcată în alb și știam că este Hristos. Cel cu fața către mine și care încerca să ajungă la mine era întunecat și înfricoșător și am știut că e Satana. În jurul vâlului era un cadru negru. Acesta a început să se micșoreze, iar în cele din urmă a dispărut de tot și m-am trezit imediat.”

Când Iris mi-a relatat această experiență, a izbucnit în lacrimi. Era clar că Dumnezeu a văzut situația ei și voia ca ea să știe că El se luptă pentru ea. El a fost întotdeauna alături de ea și nu o va părăsi sau abandona niciodată.

Câteodată tânjesc după o astfel de experiență în momentele mele mai dificile. În timp ce Iris îmi povestea visul, am simțit că Duhul Domnului îmi spune că nu i-a fost trimis doar ei. Acest vis ne-a fost dat și mie și ție, care citești acest articol. Dumnezeu ajunge la cei neatinși de influența Evangheliei prin darurile și rugăciunile voastre. Acest vis îți este trimis ție, așa cum i-a fost trimis și ei. El îți vede durerea. El știe exact unde te afli și cum să te elibereze. Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? (Romani 8:31)?

AFMEU™

MALACHI ȘI ADALIA COAL
(Proiectul Turcia, lansat în 2015)

FIINȚA CARE

STĂTEA CU SPATELE

SPRE MINE ERA

ÎMBRĂCATĂ ÎN ALB

ȘI ȘTIAM CĂ ESTE

HRISTOS. CEL CU

FAȚA CĂTRE MINE

ȘI CARE ÎNCERCA

SĂ AJUNGĂ LA MINE

ERA ÎNTUNECAT ȘI

ÎNFRICOȘĂTOR ȘI AM

ȘTIUT CĂ E SATANA.

DE CYRUS IVISAN

RUPÂND LEGĂTURILE

“**M**aria și prietenele ei mergeau pe străzile pustii. „Cum pot oamenii să creadă un asemenea nonsens? De ce a plecat o comunitate întreagă doar pentru a crezut că există djini acolo?” Grupul râdea privind clădirile, casele și magazinele părăsite. Nimeni nu mai locuia acolo de mult timp.

După o zi de explorat renumitul oraș al fantomelor, grupul a plecat și s-a îndreptat spre casă. Pe drum, Maria a avut o senzație ciudată, pe care n-a reușit să o înțeleagă. Nu se mai simțise așa niciodată.

„Noapte bună! A fost o zi grozavă. Ne

vedem curând.” a spus Maria cu căldură, luându-și la revedere de la prietenele ei în stația de autobuz și pornind fiecare către casa ei. Ajungând târziu acasă, și-a pus lucrurile la loc și s-a așezat să savureze o ceașcă de ceai, relaxându-se puțin înainte de culcare. Ajunsă în pat, Maria a stins veioza și s-a culcat.

Apoi, senzația ciudată pe care o simțise în autobuz a revenit. Stând acolo, a simțit că nu mai este singură în cameră. În întuneric, s-a prins de pătură în timp ce o ființă s-a apropiat rapid și, dintr-odată, a strâns-o cu putere, apăsând-o pe saltea. Apoi, cineva a început să o lovească pe brațe și pe corp. A strigat îngrozită și disperată: „Ajutor!”

Într-o clipă, la fel de rapid precum apăruse, aceea prezentă a dispărut, lăsând-o în durere și teroare. După ce a aprins luminile și a cercetat locuința, până la urmă s-a întors în pat și, după un timp, a adormit.

Zilele s-au făcut săptămâni și apoi luni. În fiecare seară, ființe întunecate, înfricoșătoare intrau în casa Mariei, torturând-o și chinuind-o. „Mamă, nu mai știu ce să fac. Te rog, ajută-mă!” a strigat ea, îngrozită și rușinată. Când Maria i-a arătat mamei ei vânătăile și i-a explicat ce se întâmplă în fiecare seară, mama ei a privit-o înspăimântată. „Sunt djini, mamă? Ar putea fi demoni sau spirite ale moșilor?” Mama ei se uita

absentă la perete.

„O să aflu, draga mea. Știu cine ne poate ajuta.”

Mama Mariei a făcut tot posibilul. A mers la imamii locali, dar ei n-au putut s-o ajute. A dus-o pe Maria în diverse locuri sfinte, la moschei și morminte în care se aflau oasele sfinților. Au căutat orice remediu puteau găsi, dar fără nicio ușurare. În disperare, mama ei a cerut ajutorul unui vrăjitor. „Fiica ta trebuie să poarte cât mai multe bijuterii de argint. Dacă face acest lucru, va fi protejată de atacuri.” Au făcut așa, dar argintul nu a ajutat. Vrăjitorul le-a oferit alte soluții, dar nici acestea nu au dat rezultate.

Terorizată de *djini* (forțe supranaturale în credința islamică) seara în camera ei, această experiență a fost începutul lungului drum al Mariei către descoperirea libertății în Isus.

După un an întreg fără nicio schimbare, Maria și-a pierdut orice speranță. Din copilărie, Maria fusese sceptică cu privire la credința islamică a mamei și a familiei ei. Respinsese cele mai multe superstiții și idei îndrăgite de poporul ei. Totuși, crezuse întotdeauna că trebuie să existe un Dumnezeu, un zeu care să fie bun. În disperare, Maria a strigat la Dumnezeu pe care nu-l cunoștea: „Ajută-mă, Doamne! Te rog!”

O senzație de pace a coborât asupra Mariei, o prezență care i-a adus speranță și încredere. Maria a continuat să-L invoce pe Dumnezeu în serile următoare. Nu înțelegea cine este Dumnezeu, dar știa că acest Dumnezeu o ajută, iar duhurile au vizitat-o tot mai rar, aproape lăsând-o în pace.

După câțiva ani, Maria a intrat în contact cu un creștin. Prietenul ei a invitat-o într-un grup online, unde a început să învețe despre Isus. A primit o Biblie și a început să-L descopere pe Dumnezeu despre care știa că există.

După ce a venit la noi, Maria ne-a mărturisit că încă mai era deranjată uneori, dar mult mai puțin decât înainte. Pe măsură ce ne împărtășea povestea ei, am fost puternic impresionat de sinceritatea ei. I-am pus multe întrebări, ca să înțeleg situația ei trecută și actuală. Apoi am căutat cuvântul lui Dumnezeu care să înlocuiască minciunile din viața ei cu adevărul plin de iubire al lui Isus. Am condus-o într-o rugăciune de eliberare și iertare; lacrimile curgeau din ochii Mariei, iar Satana a plecat.

Rugați-vă pentru ca Maria să crească în înțelegerea realității lui Dumnezeu și pentru cei mulți care sunt încă victimele lui Satana.

Vă mulțumim pentru rugăciunile și sprijinul vostru pentru misiunea Yasna.

CYRUS ȘI ESTHER IVISAN
(Proiectul Yasna)

DE LINA MARTINSON

EXISTĂ O FAMILIE NEVOIAȘĂ!

“**A**ți dori să ne rugăm pentru ceva anume la final? Am întrebat micul nostru grup de studiu biblic. „Există o familie nevoiașă despre care fiica mea mi-a spus ieri”, a suspinat Mary. „Au doi băieți care au fost diagnosticați ca autiști, iar cel mai mic are nevoie de îngrijire permanentă. Mama are grijă de ei tot timpul, iar tatăl face livrări în zonele din apropiere, astfel încât să poată veni rapid acasă pentru a ajuta la rezolvarea oricărei crize ivite. Până de curând, erau eligibili pentru ajutor și sprijin educațional special pentru băieți și se descurcau destul de bine. Cu toate acestea, acum câteva luni, a apărut o problemă cu unele documente de care aveau nevoie pentru ajutor.” După câteva momente de liniște, ea a continuat cu ezitare: „Problema cu care se confruntă acum este din vina lor. Aceasta este a doua căsătorie pentru ambii părinți, iar ambii băieți sunt fiii lor biologici. Cu toate acestea, primul s-a născut înainte de finalizarea divorțului din prima căsătorie, iar fostul soț este tatăl său legal. În prezent, fără aprobarea lui, nu pot solicita niciun sprijin educațional, iar fostului soț nu-i pasă deloc. Abia reușesc să se descurce, nu au bani nici pentru avocat.”

„Această încurcătură este din vina lor. Cu toate acestea, pe măsură ce citim Evangheliile, vedem de fiecare dată că Isus i-a scos pe oameni din necazurile făcute de ei înșiși. Mă tot întreb dacă există un mod în care noi, ca grup, am putea ajuta această familie. Voi ce credeți?”

Sunt foarte bucuroși să vă informez că micul nostru grup de studiu a ales să își practice credința prin compasiune și a sprijinit familia oferindu-i o parte din cumpărăturile lunare pentru patru luni, combustibil pentru încălzire pentru iarnă și câteva articole de îngrijire personală de care băieții aveau nevoie.

Fie ca noi toți să ne străduim să ne trăim credința și iubirea în fapte și adevăr. **CFM™**

**YANNIS, LINA, TIMOTHY
ȘI NIKOLAS MARTINSON**
(Proiectul Grecia, lansat în
2011)

DE SKY BRIDGER

Vânzătorul de brânză

“**M**ai aveți pliante din acelea mici?”, m-a întrebat peynirjee (vânzătorul de brânză) imediat ce m-a văzut duminică intrând în piață cu căruciorul meu. „Sigur, vreți unul?” am întrebat eu dezinvolt. Bineînțeles, mai aveam un tract GLOW ascuns cu grijă în buzunarul gecii, în speranța că mă va întreba. Era a treia săptămână de la prima noastră conversație scurtă despre religie. În acea zi, el meditase la motivul pentru care națiunile musulmane bogate nu ajută săracii din Africa, în timp ce SUA oferă ajutor. În schimb, l-am întrebat de ce oamenii din țările musulmane vor întotdeauna să meargă în cele creștine. „Da!”, spusese el, „și eu vreau să merg!”. Așa că i-am dat broșura pe care o aveam în buzunar, intitulată „*Religie inteligentă*”. Săptămâna următoare, mi-a spus că o citește în repetate rânduri. M-a întrebat: „Care crezi că este mai puternică: frica sau dragostea?” Acesta este factorul de divizare dintre creștinism și islam. I-am dat următorul tratat pe care îl aveam, despre sfârșitul lumii, și mi-am petrecut săptămâna gândindu-mă cum să răspund la întrebarea sa foarte pertinentă - ce subiect important de abordat într-o limbă străină. Și ce oportunitate excelentă de a-mi reîmprospăta cunoștințele despre modul în care Dumnezeu a

rezolvat problema păcatului.

Așa că în această duminică, am scos cele două broșuri pe care le aveam despre rugăciune, gata să i le dau împreună cu plata pentru brânza pe care o cumpăram. El s-a întins peste teighea, făcându-mi semn să i le dau. „Îți dau două de data asta”, am spus, „Știi de ce?” „De ce?” a întrebat el. „Pentru că atunci când găsești ceva ce-ți place, ar trebui să-l dai mai departe”, i-am spus. „Deja fac asta”, a spus el. „Când beau ceai cu prietenii mei, vorbim despre aceste lucruri.” „Bine, atunci”, am spus, „îți voi aduce o cărtică săptămâna viitoare.” Peynirjee și soția lui mi-au împachetat brânza, iar eu i-am plătit. „Voi aștepta cartea aia săptămâna viitoare”, a spus el, „pentru că ai promis”.

Săptămâna viitoare, îi voi duce o copie a cărții *Calea către Hristos*. **CFM™**

**JACOB, SKY, ANTHONY, OLIVER,
MICUL JOE ȘI CYPRUS BRIDGER**
(Proiectul Turcia, lansat în 2015)

ადამიანი

Adam și Eva, primele ființe umane create de Dumnezeu, trăiau în prezența Sa într-un loc minunat, fără moarte sau durere - până când au păcătuit. Putem fi de acord că au avut o limbă - care, nu știm, dar au avut una. Secole mai târziu, Dumnezeu a încurcat limba oamenilor postdiluvieni din Șinear, în timp ce aceștia încercau să construiască turnul Babel, și a împrăștiat oamenii pe întregul pământ. Acest eveniment a creat varietatea de culturi și limbi pe care o avem acum. Chiar dacă lumea a început cu mii de ani în urmă, putem observa asemănări în povestea creației între unele dintre limbile lumii. De exemplu, cuvântul grădină în chineza

antică este scris 園. Acesta este format prin combinarea cuvintelor:

土 + 口 + 乚 + 口 = 園

praf respirație două spațiu grădină
persoane închis

Interesant, nu-i așa? În plus, în timp ce studiam limba georgiană, am întâlnit cuvântul ადამიანი (*adamiani*), care amintește de Adam și înseamnă ființă umană. Ce „coincidență” extraordinară!

Este minunat cum, în toate națiunile, actul de creație al lui Dumnezeu rămâne vizibil în surse din afara Bibliei, arătându-ne că Dumnezeul nostru continuă să ne caute, indiferent în ce cultură trăim. Isus spune în Ioan 10:16: „Am alte oi care nu sunt din staulul acesta”. Poporul lui Dumnezeu se află în prezent în diferite națiuni, culturi și religii. De cealaltă parte a planetei sunt oameni care nu au avut niciodată acces la Biblie, dar care cred într-un singur Dumnezeu care a creat lumea.

În Georgia, Dumnezeu are oile Sale. El le pregătește inimile pentru mesajul pe care îl vom duce, fie că sunt musulmani sau ortodocși. Georgienii trebuie să audă acest mesaj al lui Dumnezeu de la noi și acest lucru se va întâmpla doar dacă ne sprijinim reciproc în această misiune.

— Filipe și Isabela Gomez

FILIFE ȘI ISABELA GOMEZ
Candidați Misionari Voluntari
(Proiectul Georgia)

AFM AMERICA DE SUD

ÎNVĂȚÂND SĂ FIM STUDENȚI

Așteptăm cu nerăbdare să ne îndreptăm în curând spre Groenlanda! Recent, în timpul călătoriei noastre inițiale, am intrat în biblioteca universității din Nuuk, Groenlanda. În timp ce ne încredeam în Domnul pentru a ne pune în legătură cu cineva pe care El ni-l rânduise, l-am găsit pe tânărul Lou, un student internațional, așezat singur într-un colț. După o scurtă conversație, el și Joe au făcut schimb de date de contact.

Ajungând la hotel, am văzut că Lou ne invitase la cină în seara următoare. În apartamentul său se aflau și alți studenți internaționali din cadrul programului de schimb de experiență. După ce am făcut cunoștință la o masă vegană delicioasă preparată de către Lou și prietenii săi, aceștia au descoperit dragostea noastră pentru muzică și ne-au invitat să cântăm. Lou nu știa cântecul, dar, cu bucurie, și-a scos chitara și a cântat alături de noi în timp ce noi cântam. Într-adevăr, nu există străini, ci doar prieteni pe care nu i-am întâlnit până acum.

Studenții care participă la schimburi de experiență internaționale trebuie să își părăsească casele și să călătorească în străinătate. În timp ce se află în țara gazdă, se așteaptă de la ei să dea tot ce au mai bun din punct de vedere academic, să învețe cultura și să își facă prieteni. Interacțiunea cu acești studenți a fost o lecție profundă pentru noi. Ca misionari de carieră în Groenlanda, vom învăța despre cultură, iar Dumnezeu ne va conduce, fără îndoială, la oameni în căutarea inimii Sale.

În cele din urmă, vrem să mergem acasă (Ioan 14), dar nu vrem să mergem singuri. Pentru a ne pregăti pentru „acasă”, vom studia Cuvântul - cea mai bună programă din toate timpurile - și vom invita și mai mulți „studenți” să ni se alăture, pe care Dumnezeu îi va plasa în mod providențial de-a lungul căilor noastre.

Va fi încântător să interacționăm cu ei. Rugați-vă cu noi în timp ce scoatem muzica prezenței Sale scrisă în inimile noastre, pentru ca cei care interacționează cu noi să cunoască pe Isus și dragostea Sa.

— Beryl Nyamwange

JOSEPH & BERYL NYAMWANGE
Candidați Misionari Voluntari
(Proiectul Groenlanda)

DE EZRA WATERS

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU TARIQ

“**E**ști singurul creștin strict pe care l-am întâlnit vreodată”, a spus prietenul meu Tariq după o pauză în conversație. Stăteam în intimitatea mașinii sale ca să putem vorbi. El îmi pusese multe întrebări: „De ce, dacă Dumnezeu este bun, permite atât de mult rău? Cum se roagă un creștin? Tu te rogi în fiecare zi? Când moare un musulman, crezi că poate merge în rai?” Și, desigur, cea mai controversată întrebare dintre toate - „Cine este Isus? Este El Dumnezeu sau un profet onorat?” Dintre toate subiectele noastre de conversație, însă, cel mai surprinzător subiect pentru el a fost cel al stilului de viață.

Tariq și cu mine ne-am cunoscut când s-a întâmplat să fie șoferul meu de taxi. Cunoașterea limbii engleze și curiozitatea sa, împreună cu capacitatea mea crescândă în arabă, au permis multe conversații pline de viață în timp ce ne plimbam prin oraș. Unul dintre subiectele sale preferate este religia.

Tariq a cunoscut mulți creștini culturali. Toți au fost băutori, fumători sau aventurieri ușuratici. Din păcate, acest lucru se potrivea cu concepția lui despre cine sunt creștinii - căutători de plăceri imorale. Religia și cultura sunt atât de suprapuse în gândirea orientală, încât presupunerea dominantă este că toți occidentalii trebuie să fie și creștini. Corelația cognitivă se transformă prea ușor în cauzalitate, iar expunerea repetată la occidentali întărește concluzia unui musulman că în creștinism se cultivă libertinajul și laxismul. Astfel, atunci când a fost confruntat cu un creștin care prețuiește ascultarea de Dumnezeu, răspunsul natural al lui Tariq a fost: „Ești mai musulman decât mine”.

Tariq este un sceptic autoproclamat - nu aderă la propria sa tradiție de credință în care își exprimă îndoiala. Din păcate, îndoiala sa infectează toate domeniile spiritualității, ceea

ce mă face să mă întreb dacă Tariq are un interes sincer în cunoașterea adevărului sau dacă se simte mulțumit de ambiguitatea spirituală și de căutarea plăcerii temporale.

Totuși, Tariq este, pentru mine, o fereastră către lumea spirituală și culturală în care trăiesc acum. Aș dori să vă solicit rugăciunile pentru el. Rugați-vă ca el să îl perceapă pe Dumnezeu așa cum este El cu adevărat, să înceapă să își simtă nevoia cu acuitate, să găsească salvarea de păcatele sale în sacrificiul lui Isus și, în cele din urmă, să găsească o viață nouă urmându-L pe Dumnezeul cel viu. Rugați-vă ca Dumnezeu să îl preseze să facă o alegere pentru că, așa cum Tariq însuși mi-a spus, „Dacă ar trebui să aleg între religii, aș alege să fiu creștin”.

EFAT™

EZRA & RUTH WATERS
(Proiectul Arabii din Levant,
lansat în 2023)

DE JOHN BAXTER

ALEARGĂ CURSA. CÂȘTIGĂ AURUL!

Alergători, pe locurile voastre. Pregătiți-vă. Start! Pistolul a tras, iar alergătorii au demarat ca o briză rapidă care traversează Canalul Mânecii.

Cursa a avut loc cu 100 de ani în urmă, la Jocurile Olimpice desfășurate la Paris, Franța, în 1924. Aceasta a fost finala la 400 de metri masculin.

Toți concurenții, cu excepția unuia, s-au antrenat exclusiv pentru această probă, și au avut un ritm rapid pe culoarele interioare ale pistei.

Pe culoarul exterior se afla omul care nu trebuia să participe la această cursă. El a accelerat cu o viteză amețitoare, un ritm sufocant pe care ceilalți alergători erau siguri că nu-l putea susține. Nu putea vedea concurenții din spatele său din cauza poziției sale pe culoar. Curând și-a dat seama că trebuie să continue cu acea viteză rapidă, altfel ceilalți îl vor prinde. A alergat ca un pur-sânge pe pistă, cu capul pe spate și cu brațele fluturând. Așa cum a declarat mai târziu: „Când alerg, simt plăcerea lui Dumnezeu”.

Eric Liddell trebuia să concureze pe o distanță mai scurtă. Cu toate acestea, el era un creștin devotat și, din cauza convingerilor sale privind respectarea zilei de odihnă*, nu a vrut să alerge la cursa de 100 de metri care urma să aibă loc în acel weekend.

În schimb, când cursa de 400 de metri a fost terminată, Eric Liddell, omul care nu trebuia să alerge pe acea distanță, a stabilit noi recorduri olimpice și mondiale și a câștigat medalia de aur. Acum că era campion olimpic, i se deschideau mai multe uși către bogăție, faimă și succes. Cu toate acestea, Eric Liddell era angajat într-o lucrare pe care o considera mai importantă. Eric Liddell era devotat lui Isus și știa că Hristos îl chemase să fie misionar în China. Deși a fost supranumit în presă „scoțianul zburător”, Eric a revendicat o altă moștenire: „Dumnezeu m-a făcut pentru China”. În anul următor victoriei sale olimpice, Eric Liddell s-a întors într-o relativă obscuritate ca misionar într-o școală izolată din China rurală. A fost profesor de engleză și de Biblie timp de douăzeci de ani, încurajând tinerii să devină campioni pentru Hristos prin atletism și studii.

S-a căsătorit cu Florence Mackenzie și împreună au avut trei copii. Cu toate acestea, Eric nu și-a cunoscut niciodată cel de-al treilea copil, deoarece soția sa însărcinată și cei doi copii mai mari au fost evacuați din China în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Eric a rămas în urmă pentru a-și sprijini frații și surorile - creștinii chinezi - atunci când japonezii au invadat China. El a fost luat prizonier de către japonezi și internat într-un lagăr de prizonieri de război. În timpul încarcerării sale, a rămas activ în slujire, atât de mult încât un deținut ateu din lagăr s-a referit la el ca la un sfânt. Din păcate, Eric a dezvoltat o tumoare pe creier în timp ce se afla în lagăr și a murit la scurt timp după diagnostic.

Cu o sută de ani în urmă, acest om, Eric Liddell, a apărut principiile zilei de odihnă în ciuda presiunii colegilor de echipă, a publicului și a presei. El a fost victorios și a câștigat aurul într-o cursă pe care nimeni nu credea că o va câștiga.

Mai important, Eric Liddell a fost credincios chemării sale ca ucenic al lui Isus. El știa că Dumnezeu îl făcuse pentru China, iar credința sa - mult mai prețioasă decât aurul care piere - a strălucit pe pista olimpică și pe câmpul de misiune spre lauda, onoarea și gloria lui Isus Hristos. Fiecare dintre noi suntem chemați să alergăm în cursa vieții. Comparativ, puțini vor câștiga aurul olimpic. Cu toții suntem chemați să trăim după principii. Mulți sunt chemați la serviciul misionar; puțini aleg să își îndeplinească angajamentul de a-L urma pe Hristos în slujire. Dacă la un moment dat în ultimii câțiva ani v-ați exprimat interesul pentru serviciul misionar, faceți următorul pas al credinței. Pe măsură ce auziți vocea lui Isus îndemnându-vă să alergați în cursa misiunii dincolo de frontiere, vă rugăm să luați legătura cu noi. Vrem să vă ajutăm să câștigați aurul!

**Eric Liddell a onorat din greșeală duminica ca Sabat; cu toate acestea, el a trăit conform principiilor sale. Experiența sa olimpică a fost descrisă în filmul Chariots of Fire (1981).*

APEL

TOP 5

OPORTUNITĂȚI

Misiune pe Termen Lung (8 ani+)

Musulmanii Maghreb din Maroc

Zoroastrienii din India

Budiștii din interiorul Mongoliei

Musulmanii Hausa din Niger

Catolicii Konkani din India

**Îl iubești pe Isus și vrei
să mergi acolo unde El te
trimite.**

TE PUTEM AJUTA.

www.afmeu.org
office@afmeu.org
0773 749 339

**Înainte,
mereu înainte.**

Îngerii lui Dumnezeu vor merge
înainte noastră pentru a
pregăti calea. Povara noastră
pentru “regiunile îndepărtate”
nu poate fi abandonată, până ce
pământul întreg nu va fi luminat
de slava Domnului.